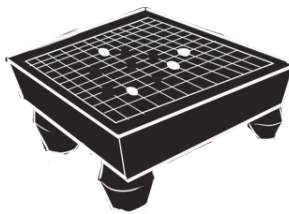

95

เซรีโดแอน

เซรีโดแอน วานสชา วิลลาโน เป็นนักโทษคนแรกในประวัติศาสตร์มหาวิทยาลัยลาเซเรียที่ต้องโทษถูกส่งมายังแคนน้ำแข็ง เธอเคยศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยลาเซเรีย สาขาจอมยา เป็นหัวหน้าทีมในตำนานที่พาทีมจบการศึกษาได้ภายในปีเดียว ตอนแรกนั้นทุกคนคิดว่าวานสชาจะต้องขึ้นเป็นมหาราชจอมยากต่อไป เพราะอาจารย์ของเธอ...เจนนิเฟอร์เป็นจอมยาที่เก่งกาจที่สุดในแอนตาเนีย

ความสามารถของวานสชาไม่ได้มีเพียงการปรงยาอย่างเดียว เธอยังสร้างสิ่งของที่ไม่เคยมีใครคิดค้นได้ ทำให้สี่ผู้กอบกู้हारหรือกัน และเกิดตำแหน่งมหาราชพิเศษ 'เซรีโลลา' ขึ้นมา ตำแหน่งเซรีโดแอนของเธอก็คือตำแหน่งของผู้ที่จะได้ตำแหน่งเซรีโลลา ผลงานของเซรีโดแอนคนนี้มีมากมาย ตัวอย่างเช่น ตราสื่อสาร ตุ๊กตามังกรที่ใช้อำนวยความสะดวกในการสอบเข้าของว่าที่นักศึกษามหาวิทยาลัยลาเซเรียในปัจจุบัน แต่ทุกคนก็ไม่มีใครล่วงรู้ และคิดว่าเป็นฝีมือของเฟลิเซียหมก

และวานสชาก็ได้กลายเป็นบุคคลที่ไม่ควรเอาเยี่ยงอย่างของมหาวิทยาลัยลาเซเรีย

"ตอนทำตุ๊กตาลงทะเลเป็น ข้ำพยายามวาดเป็นรูปกระรอก เพราะ ข้ำชอบกระรอกมาก..." วาเนสซ่าเล่า "แต่เจ้าเลวีเนี่ยสิที่หียบไปเค็มเป็น มังกร มันบอกว่ามังกรคือว่า เป็นตัวแทนแห่งราชา เค็มกันแทบตาย กว่าจะออกมาอย่างที่เห็นกันในปัจจุบัน สู้ทำยมันก็ชนะ ทำไม กระรอก คือว่าเห็นๆ! มังกรอ้วนกระปุกลูกขนาดนั้น คูย้งไงก็อย่างกับซากกิ้งก่าอีก มาสามวัน หี!"

เรเชลได้ฟังเช่นนั้นก็นึกการกลายสภาพจากกระรอกมาเป็นมังกร ไม่ออก แต่เขาแน่ใจว่า วาเนสซ่าเป็นลูกสาวอาจารย์ของเขาแน่แท้ เพราะ เธอ...

"ข้าก็ไม่แปลกใจเท่าไรหรอกที่เฟลิเซียจะทำกับข้าแบบนี้ ยัยนั่น นะอิฉาความสวยของข้ามาโดยตลอด! และคนสวยอย่างข้าก็อภัพ โคน กลิ่นแกล้งตลอดเลย ฮี!"

"หลงตัวเองทั้งพ่อทั้งลูก" เรเชลอคบ่นเบาๆ ไม่ได้ เขากวาดตามองไปทั่ว ที่อยู่อาศัยของวาเนสซ่าเป็นถ้ำน้ำแข็งที่ภายนอกเห็นเป็นถ้ำ แคบๆ แต่พอเดินลึกเข้ามา กลับมีบันไดลงไปสู่สถานที่ใหญ่โตกว้างขวาง มีน้ำแข็งหนาเป็นพื้น ซึ่งบนพื้นมีช่องน้ำแข็งที่ถูกเจาะ จนเห็นปลาทะเล บางชนิดแหวกว่ายค้ำย

"ท่านแอบเอามากาซินของตัวเองมาที่นี่ได้อย่างไรหรือครับ" เรเชล อดถามไม่ได้ เมื่อเห็นเครื่องมือคันคว้านาวา วาเนสซ่าชะงัก หันมองเขา ตาเยิ้ม ปิดสะโพกแล้วถามอย่างเหนียมอาย

"จะให้คนสวยบอกจริงๆ เหรอ"

เรเชลเริ่มไม่อยากจะ เลยหันหน้าไปสนใจปลาที่ว่ายอยู่แทน

วาเนสซ่าหันมาเหวี่ยงเบ็ดทำเอง พลางว่า "น่าแปลกจริงๆ เลย ที่ มีคนถูกโทษส่งมาแดนน้ำแข็งเหมือนข้า แต่ลาเซเรียก็อย่างนี้แหละ กฎ ของมหาวิทยาลัยไม่ผ่าคง่ายๆ ว่าแต่เจ้าไปทำอะไรมาเล่าถึงได้ถูกส่งมา"

"ข้าก็แค่เกือบฆ่าคนไปหนึ่งโหลย่นะครับ" เรเชลบอกเสียงเรียบ "พวกมาริแซล"

วานessa เลิกคิ้ว นิ่งคิดไปเล็กน้อย "มารีเซล โอ้ เจ้าพวกนั้นเอง นะเหรอ น่าแปลกนะ มารีเซลไม่ค่อยยุ่งกับใคร วันๆ เอาแต่ศรัทธา แล้วก็ทำลายมนตร์คำ ทำไมเจ้าถึงได้..."

"พวกมันสังหารคู่หูของข้าขอรับ" เรเซลบอกเสียงเรียบ วานessa นิ่งงัน หันมามองเขา เรเซลหันไปสบตาเธอ เขาบอก "เพราะว่าท่านเอเคน เป็นชาวนรก ท่านวานessa รู้จักชาวนรกไหม"

"ชาวนรกเหรอ..." วานessa นิ่งใคร่ครวญความจำ "ข้าก็เคยได้ยิน อยู่นะ ตอนนั้นที่ข้าได้รับตำแหน่งเซรีโคแอนใหม่ๆ พวกมารีเซลก็ส่ง นักบวชมาเป่าหูข้า ถึงความสำคัญของลัทธิของพวกเขา แต่ข้าไม่ค่อย สนใจนะ ข้าเชื่อในสิ่งที่ข้าทำได้มากกว่าจะ... อ่อนวอนขอต่อสิ่งที่ข้าไม่สามารถเห็นตัวคนได้ แอบคิดนะว่าเป็นพวกมารีเซลได้นี่ต้องใช้จินตนาการ สูง"

"ท่านไม่คิดว่าข้าเป็นคนไม่ดีหรือขอรับ" เรเซลถาม เพราะตั้งแต่ เจอกันวานessa ก็ยอมให้เขาเข้ามาเห็นที่พักแล้ว

"ตาแก่นั่นไม่มีทางรับคนไม่ดีเป็นศิษย์หรอก" วานessa บอก ก่อน จะถอนใจ "พ่อของข้าเป็นอย่างไรบ้าง"

เรเซลนิ่งงัน พอสบตาของหญิงสาวเขาก็ปล้นหน้าเสีย อาการนั้น คงทำให้วานessa เคาได้ หญิงสาวนิ่งไป ก่อนจะพยักหน้ารับ เอย่ด้วย น้ำเสียงขมขื่นคิดปลงตก

"ข้าก็ไม่ได้หวังอะไรหรอก ข้าต้องมาอยู่ที่นี้ ก็ไม่กล้าหวังมากกว่า คนใกล้ชิดของข้าจะรอด นอกจากพวกคนทรยศก็คงไม่เหลือ"

"ท่านเลวี่อาธานกับท่านซาลียังอยู่นะขอรับ" เรเซลเร่งบอก วานessa เบิกตากว้าง หันมามองเขา เรเซลจึงว่าต่อ "ท่านเลวี่อาธานเป็น มหาราชันจอมทัพต่อจากอาจารย์ แล้วยังเป็นพระราชาสถูสูงสุดของฝั่ง ตะวันออก เขาเลยได้ตำแหน่งลอสเรเยียส ส่วนท่านซาลียังได้รับการ ค้ำครองจากเขาอยู่ ตระกูลของท่านเปราเรนก็เปิดร้านอาหารที่ลาเซเรีย ตอนนี้มีท่านเปาโล... หลานชายของท่านเปราเรนเป็นพ่อครัวอยู่"

วานสซ่าอัปปาก้าง แทบจะทำเบ็ดหลุมมือ พรึบตาเดียวก็ร้องกรีดเสียงคัง

"อะไรนะ!? ไ้เลวี่...!" วานสซ่าโยนเบ็ดไปด้านหลัง ก่อนจะหันมาจ้องเรเชลเหม็ง "เจ้าเลวี่ที่ห้าววาวๆ ไ้เค้กร้องให้ข้าบุกโปงที่ข้าเกล้งในคอนั้น คอนั้นมันเป็นมหาราชันไปแล้วอะ! พ่อข้าแพ้มันอะ!?"

คำถามนั้นไม่รู้ว่าเธอตกใจที่เลวี่อาธานได้เป็นมหาราชันจอมทัพหรืออาฆาตที่เลวี่อาธานแย่งตำแหน่งของโจนาธานกันแน่ แต่ที่รู้ๆ คือเรเชลหูแทบแตก ผุงปลาไม่ต้องพูดถึง พวกมันแตกกระเจิงไร้ทิศทางไปหมด

เรเชลพยักหน้ารับ "เลวี่คนนั้นแหละขอรับ เลวี่อาธาน เซติการ์เคียน ลูกพี่ของท่านตอนนี้เป็นมหาราชันเพราะอาจารย์ของข้าเร่งส่งตราประจำตัวให้เขา ก่อนท่านจะ..."

"..."

เรเชลหยุดพูด สีหน้าปวกฉ้าว ทำให้ความเงิบปกคลุมไปทั่วพื้นที่ วานสซ่าสูดลมหายใจลึก ทบป้าเรเชลสองสามทีแล้วเอ่ย

"ให้ข้าเดานะ พ่อข้าพยายามช่วยให้ข้ากลับไปใช่หรือไม่"

"ข้าไม่รู้ว่อาจารย์ทำอะไรมาก่อนจะเจอข้า แต่ที่รู้ก็คือตอนที่เจอข้า เขาบอกว่ากำลังโดนตามล่า และ...ถูกพิษ"

"พิษเหรอ!" วานสซ่าพูดเสียงสูง คงตามายาวนานกลัววางๆ "ข้าคือราชินีแห่งพิษ พ่อของข้าจะโดนพิษได้อย่างไร แต่ก็ไม่น่าแปลกใจหรอกหากคนที่วางพิษนั้นเป็นคนที่เขาไว้วางใจ"

เรเชลนิ่ง ก่อนจะหันมาถามเสียงเครือย "ท่านรู้อะไรหรือขอรับ"

"รู้..." วานสซ่าว่า "รู้ว่าเฟลิเซียไม่ใช่คนเดียวที่ทรยศข้า แต่ยัยนั้นโง่พอจะเป็นฉากหน้าของใครอีกคน เจ้าคิดว่าคนสวยอย่างข้าจะพลาดท่าเพราะคู่หูของคนได้กระนั้นหรือ ไม่! ไม่ใช่!"

เรเชลนิ่งงัน วานสซ่าจับบ่าเขาให้หันไปทางเธอ ก่อนจะบอกด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

"เจ้าบอกว่าคนที่ซื้อเปาโล เขาเป็นทายาทของ 'เปราเรน' ที่เคยอยู่ที่นี่ใช่ไหม"

"จำไม่รู้จำท่านเปราเรน แต่ย่าของท่านเปาโลอยู่ที่นี่...ท่าน" เรเซลนิ่งไป เหมือนจะเคอะอะไรได้จริงๆ

"เจ้าโดนหลอกแล้ว" วาเนสซ่าหัวเราะเบาๆ คงคาดายแววมขึ้น "ข้าถูกส่งมาที่นี่ ด้วยข้อหาเอาชีวิตคนมาทดลอง เป็นการทดลองที่เลวร้ายใช่ไหม จริงๆ ก็คือข้ารู้ต่างหากเล่า..."

"รู้อะไรหรือขอรับ" เรเซลว่า

"ตอนนั้นข้ายังไม่แน่ใจ แต่พอถูกพามาที่นี่ก็มั่นใจ หนึ่งในสี่ผู้กอบกู้เจนนิเพียร์ อาจารย์ของข้าเป็นตัวยอม"

"!!!"

"ทำไมร้านของท่านเปาโลปิดไปล่ะขอรับ" ลูปีนเอ่ยถาม

ซาลิเองก็อ้าปากค้าง "นั่นสิ ข้าว่าจะชวนย้ายไปอยู่ฝั่งตะวันออก ด้วยกันสักหน่อย เจ้าหนูนั้นหายไปไหนนะ"

โลกิมองร้านที่ว่างเปล่าที่นั่นแล้วอคเคาสิระะไม่ได้ บอกเสียงเรียบ "มันช่วยไม่ได้นะ เราไปกันแค่นี้เถอะ"

"ไม่ได้! เปาโลไม่เคยทิ้งข้า!" ซาลิว่า "ลำบากแค่ไหนก็ต้องพามันไปด้วย เป็นทายาทของลูกทีมที่เหลืออยู่!"

"แต่เราไม่มีเวลามาขอรับ ท่านเลวีอาธานกำลังรออยู่ ท่านเขาต้องรีบกลับไปส่งเรื่องไปที่ฝั่งตะวันออกด้วย และบอกว่าถ้าเราสั่งรออยู่ที่นี่คนพวกนั้นจะต้องเล่นงานพวกเราแน่!" ลูปีนว่า

หัวหน้าทีมถูกส่งไปแคนน้ำแข็งเพราะทำความผิดร้ายแรง พวกลูกทีมที่เหลือยอมถูกกดขี่ ถ้ายังอยู่ในมหาวิทยาลัย...ไม่สิ ถ้ายังอยู่ในอาณาจักรลาซาเรียคือ พวกสาวกมาริแซล หรือเฟลิเซียอาจทำอะไรกับพวกเขาก็ได้

และเรเซลเองก็ฝากคำมาบอกให้พวกเขาทุกคนตามเลวีอาธานไป

ซาลีได้อินและคิดเช่นนั้นก็ถอนใจ ก่อนจะพยักหน้า เดินตามทีมใหม่ของตนเองไปที่จุดนัดพบ แต่ยังคงไม่ได้ที่จะหันไปมองร้านของสหยาอีกครั้ง บ่นเบาๆ

"หายไปไหนของมันนะ"

ลับหลังพวกเขา แร้งคำตัวใหญ่ร่อนมาเกาะกิ่งไม้ มันมองเข้าไปในร้านเพียงครู่หนึ่ง ก่อนจะบินหายไป

"ท่านเจนนิเฟอร์...เป็นตัวปลอม"

เรเชลทำหน้าที่เหลือเชื่อ ขณะที่วานเนสซ่ายิ้มเยาะ

"ไม่ใช่แค่ข้าที่รู้ ท่านจ้อออตคำเองก็รู้" วานเนสซ่าบอก "ข้ารู้สึกตัวช้ากว่าท่านจ้อออตคำ นางเคย์เอย์ถามข้าว่าลูกสาวของนางแปลกไปหรือไม่ ที่แรกข้าก็ไม่สังเกต แต่พอนางถามเท่านั้นแหละ ข้าจึงเริ่มจับตามอง แต่ยังไม่ทันได้หาคำตอบอะไรดี วันที่ข้ายกขาไปให้สองแม่ลูกคามหน้าที่ของศิษย์ที่ดี รู้ๆ ท่านจ้อออตคำก็กระอักเลือด เฟลิเซียเข้ามาประคองท่านจ้อออตคำ เอายาถอนพิษมาให้ท่านจ้อออตคำเหมือนเตรียมการเอาไว้ แล้วพวกเขาก็บอกว่าข้าคิดร้ายต่อผู้ก่อปฏิวัติ ท่านจ้อออตคำกลายเป็นคนสติไม่สมประกอบ ช่วยอะไรข้าไม่ได้"

เล่าถึงตรงนี้ วานเนสซาก็ปลงตก จนเอื้อมไปดึงเอาคันเบ็ดมาตกปลาต่อ

"เจ้าบอกว่าเปาโลเป็นหลานของเปราเรโนไซใหม่ ย่าของเจ้านั้นนะ เป็นเพียงคนเดียวที่แตะเครื่องครัวของข้าได้ พอจะเคาออกใช้หรือไม่ว่า มันอยู่ฝ่ายใคร แต่ที่ยังทำตัวเหมือนอยู่ฝ่ายเดียวกับพวกฟองที่เหลือของข้าก็เพราะมันอยากจับตาคุณ! อยากจะรู้ว่ามันมีใครคิดช่วยข้าบ้าง!" วานเนสซ่าหันมามองเรเชล "เจ้าคิดหรือว่าเฟลิเซียจะวางยาพ่อของข้าได้ หากตาแก่นั้นระแวงสงสัยนางอยู่!"

เรเชลนิ่งไป ก่อนจะอ้าปากค้าง เขายังไม่ทันพูดว่าวานเนสซาก็ยิ้มเยาะ

"ใช่ พ่อของข้าต้องไปหาัยเปราเรโน พุคคุยเรื่องน้ำชาของข้า ก่อน

จะไปเอาเรื่องเฟลิเซีย ตาแก่นั้นเป็นพ่อของข้าเสียเปล่า กลับไม่รู้ตัวเลย ด้วยซ้ำว่าโคนัยเปราเรนวางยา พอไปเจอเฟลิเซีย ไปเจออาจารย์ตัวปลอมของข้าก็คงโดนซ้ำ การวางยาพิษที่คิดที่สุดก็คือการเอาสารมากกว่าสองชนิดมารวมกันให้เกิดพิษในตัว ถูกต้องใช่ไหม"

"ขอรับ" เรเซลบอก เรื่องนี้เขารู้ดีเลย

"นั่นแหละ แต่พ่อข้าก็เหมือนข้าตรงที่ว่า เขาไว้วางใจพวกเดียวกันมากไป พิษอาจจะไปกำเริบตอนที่อยู่กับอาจารย์ตัวปลอม หรือว่าเฟลิเซีย เขาเป็นพ่อของข้า ต้องรู้ว่าจะชะลอพิษได้อย่างไร เลยไม่ตายทันที แต่ว่าหนีไปเจอกับเจ้าได้" วาเนสซามองเรเซล ก่อนจะถาม "ตาแก่นั้นเคยเล่าเรื่องที่ถูกละเมิดไหม"

เรเซลหลุบตาลงต่ำ สายหน้า "ไม่ขอรับ เขาเคยบอกว่าตนเองเป็นมหาราชัน ข้ายังเคยขอไม่ให้ข้าไปที่ลาเซเรียด้วยซ้ำ"

"แต่เจ้าก็ไป ส่วนลึกในใจตัวเองก็คงอยากรู้ความจริง" วาเนสซ่าว่า รวากับอ่านเรเซลได้ทะลุปรุโปร่ง "มหาราชันอาจจะยิ่งใหญ่และมีบทบาทก็จริง แต่ไม่ว่าอย่างไอก็จะต้องเสียผู้ก่อทุกข์ไม่ได้ ข้าโค่นความผิดร้ายแรงเช่นนี้ หากไม่ใช่เพราะพ่อของข้าเป็นมหาราชันจอมทัพ ข้าก็คงโดนประหารไปแล้ว ไม่ได้มาอยู่ที่นี้หรอก"

"ท่านวาเนสซ่า..."

"พรรคพวกของข้าก็คงยังคิดว่าเปราเรนไว้วางใจได้อยู่ ดังนั้นจึงเข้าแผนของพวกมัน คนหนึ่งมีบทบาทว่าเป็นคนทรยศเติมตัว ขณะที่อีกคนมีบทบาทว่าเป็นผู้ถูกกระทำเช่นกัน แต่ที่จริงกำลังสืบความ ตรวจสอบความเคลื่อนไหวของอีกฝ่าย หากพวกเขารู้คิดลงมือเมื่อไร อาจารย์ตัวปลอมและเฟลิเซียก็จะไหวตัวทันที" วาเนสซ่าบอกอย่างน่ากลัว เรเซลอดคิดถึงคำพูดของเลวืออาธานไม่ได้ โจนอาธานบอกไม่ให้พรรคพวกที่เหลือตามสืบเรื่องนี้ อีก แต่เลวืออาธานไม่ฟังและยังตามสืบ เมื่อเป็นเช่นนี้ อย่างไรก็ตามเสียเขาก็ต้องบอกซาลิ และซาลิที่สนิทกับเปาโลก็ต้องบอกเปาโลด้วย ฝ่ายเฟลิเซียก็จะรู้ เตรียมตัว ป้องกัน ทำอะไรได้ทัน มิน่าเล่า เลวืออาธานที่มีตำแหน่ง

สูงส่งและอยู่มาเป็นร้อยปีจึงหาหลักฐานเรื่องนี้ไม่ได้

และหากเทียบระหว่างชาลิสกับเปาโลแล้ว คุณภาพชีวิตของสองคนนี้ต่างกันยิ่งนัก คนหนึ่งเปิดร้านอาหารไคยั้งใหญ่ในอาณาจักรลาซาเรีย ขณะที่อีกคนมีเพียงเครื่องมือไม่เท่าไร อยู่ในร้านซ่อมซ่อม และหากไม่ได้บารมีของเลวืออาธาน อาจจะอยู่ไม่รอดในอาณาจักรลาซาเรียด้วยซ้ำ

"ทำไมข้าคิดไม่ถึงนะ" เรเชลน่าจะรู้ เขาอยู่กับเปาโลและชาลิสทำไมจึงไม่เห็นสิ่งผิดปกติพวกนี้กัน คิดแต่ว่าเพราะกาลเวลาผ่านมานานาน เฟลิเซียก็คงเลิกรา แต่เฟลิเซียหวงแหนตำแหน่งของตนขนาดนั้น และในเมื่อทุกคนในที่มืดต่างรู้เรื่องที่เกิดกับวาเนสซ่าดี หากเรเชลเป็นเฟลิเซียก็คงคัดสายสัมพันธ์และสังหารลูกทีมที่เหลือทุกคนแน่

เฟลิเซียไม่ได้ร่วมมือ แต่เพราะพวกที่เหลือไม่เป็นปัญหาต่างหาก และหากเจนนิเพียร์เป็นตัวปลอมด้วยแล้ว ต่อให้เลวืออาธานยิ่งใหญ่ขนาดไหน บารมีของเขาก็คงกระชากหน้าจากผู้ครอบงำตัวปลอมไม่ได้หรอก

"ว่าแต่...ทำไมผู้ครอบงำคนที่เหลือถึงไม่รู้เรื่องของท่านเจนนิเพียร์ล่ะขอรับ" เรเชลถาม

"สี่ผู้ครอบงำะต่างคนต่างอยู่มานานแล้ว พวกเขาไม่สมาคมกันมากหรอก คันไม้ใหญ่ที่อยู่มานาน รากจะแย่งสารอาหารกันเอง..." วาเนสซ่าบอก "เหมือนข้ากับเฟลิเซียใจ เมื่อก่อนรักกันเหมือนพี่น้อง แต่พออยู่ด้วยกันมากไป มันก็เห็นข้อบกพร่อง เห็นข้อเสียกันมากขึ้น สุดท้ายก็หักหลังกันเอง สี่ผู้ครอบงำก็คงกลัวแบบนั้น พวกเขาจะมาเจอกันแค่เวลาสำคัญ แลเมอาจารย์ของข้าก็เป็นพวกเก็บตัวด้วย ขนาดเรื่องที่ข้าและเฟลิเซียเป็นศิษย์ของอาจารย์ พวกเขาถึงเพิ่งรู้ ตอนอาจารย์เสนอให้มียตำแหน่งมหาราชันพิเศษเชรีโลลา ดังนั้นการปลอมตัวเป็นหนึ่งในสี่ผู้ครอบงำะทำยากก็จริง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าทำไม่ได้"

"เพราะเช่นนั้นท่านจึงไม่เคยหาทางกลับไปยังแอนดาเนียสินะขอรับ" เรเชลถอนใจ

"จะกลับยังไงล่ะยะ!" วาเนสซ่าหันมาแยกเขี้ยวไล่ "กลับไป ข้าก็

ต้องโดนพวกเขาสังหารแน่นอน แคมคำพูดของข้าจะมีใครเชื่อ อีกอย่าง ข้าไม่ใช่คนที่มึนซุ่มสัมพันธ์คินัก สนธิที่แค่พ่อของข้า พรรคพวกของข้า อีกสองสามคน น้าน้อยยังงี้ก็แพ้ไฟ อยู่ที่นี่แบบไม่ให้ใครรู้ว่ายังมีชีวิตอยู่ ดีกว่า ถึงจะอดสู แต่ข้าก็ยังมีชีวิต เชื่อเถอะว่าหากพวกมันรู้ว่าข้าอยู่ที่นี่ ได้ส่งคนมาฆ่าข้าแน่"

"แต่ทุกคนพยายามเพื่อท่าน" เรเซลว่า "เลวี่อาธานพยายามจนตัวเองเป็นถึงมหาราชันลอสเรเยส อาจารย์ของข้าเองพยายามช่วยท่าน จนกระทั่งอาจารย์ต้องตาย!"

วานเนสซ่าชะงัก ก่อนจะนิ่งไป เรเซลเอ่ยเสียงกระซิบ

"อาจารย์ของข้าสอนให้ท่านเป็นคนแบบนั้นหรือ คนที่รอให้คนอื่น สร้างผลงานใหญ่แล้วตัวเองก็รอรับผลประโยชน์! เป็นคนรับสิ่งที่ดีจาก ผลงานคนอื่น พร้อมสรรเสริญพวกเขาเป็นการตอบแทนก็พอ แต่ตนเอง ไม่เคยคิดจะทำอะไร! ต้องรอให้ช้างปลูกต้นไม้ก่อนใช้ไหม มดถึงจะทำ รัง! ถ้ามีคนโค่นล้มพวกเขาได้ ท่านก็จะยอมออกจากที่ซ่อนแล้วไปเรียกร้องความเป็นธรรม หรือว่าจะยอมตายอยู่ที่นี้ขอรับ"

(รอให้ช้างปลูกต้นไม้ มดจึงทำรัง เป็นสำนวนแอนตาเนีย แปลว่า ผู้ยิ่งใหญ่ทำประโยชน์ครั้งใหญ่ ผู้น้อยจึงจะเก็บเกี่ยวผลประโยชน์นั้น หรือ อีกนัยคือกล่าวเสียดสีคนที่ทำตัวเป็นผู้น้อย ไม่ยอมทำอะไร เอาแต่จะให้คนอื่นเริ่มก่อน)

"..."

"โอ้ใช่! ท่านไม่ตายหรอก ท่านคิดยอมตะได้ คงไม่ตาย เช่นนั้น ก็ดูเฟลิเซียเสวยสุขบนสิ่งที่ควรเป็นของท่าน มองอาจารย์ควัปปลอมอยู่ท่ามกลางการเชิดชูที่ควรเป็นของอาจารย์ท่าน ปลอ่ยให้คนสุดท้ายที่พยายามเพื่อท่านตายไป โดยที่ท่านไม่ต้องทำอะไรเถอะ!" เรเซลถอนใจ กล่าวบริภาษอีกครั้ง "ท่านมันสมควรให้เฟลิเซียเอาตำแหน่งของท่านไปจริงๆ!"

ความเจ็บปวดปกคลุมไปทั่ว จนกระทั่งปลาตัวใหญ่สับเหยื่อ วานเนสซ่า

สาวเบ็ค ยกปลาขึ้นมา ก่อนจะถามเรเชล

"กินด้วยกันไหม"

"ขอรับ"

เสียงย่างปลาคังชูๆ ขวนให้คนท้องว่างหิว วาเนสซ่าทำอาหาร

ได้ดียิ่ง นอกจากปลาอย่าง ก็ทำเนื้อปลาสดหั่นบางๆ ราดน้ำจิ้มเลิครส และทำซุพจากหัวปลาค้วย พอเรเชลลองชิมก็รู้สึกเหมือนได้ขึ้นสวรรค์ ชนิดที่ว่าอาหารที่เรเชลเคยทำแทบจะกลายเป็นของธรรมดาไปเลย

"ได้แล้ว" วาเนสซ่ายกปลาอย่างมาเป่า ก่อนจะบีบเนื้อปลาวางบนก้อนน้ำแข็งที่ถูกนำมารองค่างจาน หญิงสาวซ่อนตามองเรเชล ก่อนจะยิ้ม

"นึกว่าเจ้าว่าข้าไปนานค่นั้นแล้ว เจ้าจะไม่ยอมกินของที่ข้าทำเสียอีก"

เรเชลเหลือบตาไปทางอื่น บอกเสียงเคียด "ข้าอยากมีชีวิต ไปแก้แค้นเจ้าพวกนั้นขอรับ" แล้วจึงตักเนื้อปลาอย่างเข้าปากอย่างมากแมนประกาศ "คังนั้นต้องอยู่ให้ได้!"

วาเนสซ่าหรีตามองเรเชล ก่อนจะเริ่มชวนคุย พร้อมตักอาหารเข้าปากตนเอง

"เจ้าทำเรื่องร้ายแรงขนาดนั้น แคมเฟลชีเยในตอนนี้ก็เป็นถึงอธิการบดีแห่งลาเซเรีย ทำไมนางยอมปล่อยลูกศิษย์ของพ่อข้า ไม่ประหารเจ้าไปเสียตั้งแต่ยังอยู่แอนคาเนียเลยล่ะ"

"อาจจะเป็นเพราะข้าทำทามมิโรวได้ขอรับ" เรเชลตอบ

"ทามมิโรว โอ้! ไ้ที่เฟลชีเยแย่งข้าไปคู่ว่าเป็นของตัวเองนะเธอ"

วาเนสซ่าเลิกคิ้ว น้ำเสียงมีแววแปลกใจ

"ขอรับ ลำสุค ทามมิโรวอันนั้นหมคอายุ ข้าจึงถูกท่านเลวืออาธานลากตัวไปลองทำดู ตอนที่ข้าจะมาที่นี่ พวกมหรรษันบังคับให้ข้าเขียนสูตรทำมันก่อนมาค้วย" เรเชลบอก ก่อนสารภาพ "ข้าพบบันทึกของท่านใน

คฤหาสน์ที่ท่านเคยอยู่ เลยวิสาสะเอามาศึกษา หวังว่าคงไม่ว่ากันนะ"

"เจ้าเลยเขียนสูตรทามิโรวให้!" วาเนสซ่าทำเสียงสูง รู้สึกหงุดหงิดยิ่งกว่าตนเองโดนบังคับเสียอีก ส่วนบันทึกทั้งหลายนั้นเธอไม่สนใจเลย และวาเนสซ่าก็ต้องนั่ง เมื่อเห็นเรเซลพยักหน้ารับ

"เป็นข้า ข้าไม่ทำหรอก" วาเนสซ่าบอกเสียงเฉยๆ พุคอย่างละอายใจ "แต่ข้าไม่มีสิทธิ์มาว่าเจ้า ที่เจ้าพูดมามันก็ถูกนะ ข้าไม่ควรรื้อให้ใครพยายามจนตัวเองได้กลับไป ข้าต้องพยายามด้วยตัวเองเช่นกัน"

"แล้วท่านจะทำอย่างไรหรือครับ" เรเซลถาม เท่าที่เขาฟังมาจากชาลี วาเนสซ่าเป็นอัจฉริยะของจริง บันทึกของเธอเป็นหลักฐานชั้นดี และเมื่อเห็นเธอแล้วเขาก็ยิ่งมั่นใจ คงไม่มีใครนอกจากผู้ก่อการที่คิดค้นยาอมตะได้ด้วยตัวเองเหมือนเธอคนนี้ อาจเก่งพอๆ กับเจนนิเฟอร์ตัวจริงก็ได้

"เมื่อก่อนข้ามองไม่เห็นทาง..." วาเนสซ่าบอกหลังนั่งคิดไป ก่อนหรีดตามองเขาอย่างเจ้าเล่ห์ "แต่ตอนนี้ ข้าว่าข้าพอมองเห็นทางออกแล้ว"

เรเซลรู้สึกเสียใจอย่างประหลาด วาเนสซ่าเอียงคอมองเขาอย่างน่ารัก ก่อนจะถามด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

"เรเซล ทำไมเจ้าถึงขอมานั่งที่แคนน้ำแข็งนี้เล่า มันเกี่ยวกับที่เจ้าเป็นคนทำทามิโรวและมอบสูตรทำทามิโรวให้พวกเขาไปใช้หรือไม่"

เรเซลที่หลุดปากเล่าเรื่องของตัวเองไป กลืนเนื้อปลาอย่างยากลำบาก เขาเอ่ยอย่างเขินอายเล็กน้อย

"ท่านเคาออก"

"คนชั่วๆ อย่างข้ายอมมองคนชั่วด้วยกันออก" วาเนสซ่าหัวเราะในลำคอ "เจ้าวางยาอะไรเสนาแห่งแอนดาเนียเล่า มอบสูตรสำคัญเพื่อแลกกับการหลบจากสายตาคัศтру ผู้ก่อการจึงอนุญาตให้เจ้าหนีตายมาที่นี่ ปากเจ้าบอกจะกลับไปแก้แค้น ก็แปลได้ว่า เจ้ารู้ว่าตนเองกลับไปได้ ถูกหรือไม่ หากข้าเป็นเจ้านะ...อืม" วาเนสซ่าเหลือบคามองหุ่นนี้เล็กน้อย ก่อนจะว่า "ข้าจะวางระเบิดที่เสนาแห่งแอนดาเนีย แล้วหนีออกจากแอนดาเนีย"

มา พอแอนตาเนียจะล้ม พวกเขาก็ต้องมาก้มหน้ากราบกรานให้ข้ากลับ
ไป ต่อจากนั้นจะต่อรองขออะไรจากใครก็ได้ ถูกหรือไม่"

"ข้าเบื่ออัจฉริยะ" เรเชลพิมพ์ ขณที่วานสซ่าหัวเราะเสียงใส

แน่นอนว่าตอนเรเชลทำทามมิโรว เขายอมคิดเรื่องนี้ หากเรเชล
ทำได้ เฟลิเซียจะต้องหาทางบดขยี้เขาแน่ ดังนั้นเรเชลจำเป็นต้องมีประกัน
ลอบวางยาที่ก่อนทามมิโรว ให้มันฟังง่ายกว่าเก่า และเขาจะรับหน้าที่ซ่อม
มันเองในภายหลัง

ทำให้ชีวิตของเขามีค่าในสายตาของผู้รอบรู้ ศัตรูจะได้ไม่กล้า
ลงมือกับเขา

"แต่ว่าสูตรที่ข้าจคิดให้พวกเขา เฟลิเซียได้ทดลองแล้วว่าถูกต้อง
สามารถสร้างทามมิโรวลูกใหม่ได้จริง ข้าจึงไม่มีหลักประกันอะไรในการ
กลับไป" เรเชลบอก

"สูตรของเจ้าเหรือ!" วานสซ่าทำเสียงสูง มองเขาอย่างรู้ทัน
"อย่างเจ้าน่ะเหรือจะจสูตรที่สมบูรณ์ให้เจ้าพวกนั้น หากข้าเจออย่างเจ้า
ข้าจะจสูตรที่พอจะทำได้ แต่กลับมีตัวแปรทำลายเสาแห่งแอนตาเนีย
อย่างแนบเนียน สุดท้ายพวกนั้นก็คงคาเล่อกมาขอให้เจ้าช่วยอยู่ดี ตอน
นี้แค่ซื้อเวลาเท่านั้น"

'ถูกแฝงเลย' เรเชลทั้งรู้สึกนับถือและเกลียดวานสซ่าจอมรู้ทันขึ้น
มา 'อาจารย์ ยัยขี้นของท่านน่ากลัวจริงๆ'

"หากว่าเจ้ากลับไปที่แอนตาเนีย แล้วล้างมลทินให้ข้า...น่าจะได้"

วานสซ่าเริ่มคิดต่อ ดวงตาเหมือนเธอเจอช้างตัวใหญ่ที่จะปลุก
ค้นไม้ให้มันทำรังแล้ว

"ข้าไม่มีเหตุผลอะไรจะช่วยท่าน ถึงแม้ว่าท่านจะเป็นลูกสาวของ
ท่านอาจารย์ก็เถอะ" เรเชลบอก

"เช่นนั้นก็รับข้าเป็นอาจารย์ซะ" วานสซ่าว่า

เรเชลส่ายปลาก เยหน้ามองวานสซ่า ก่อนจะโวยขึ้นมาทันที

"เรื่องอะไรที่ข้าต้องรับท่านเป็นอาจารย์ด้วยเล่า!" คำแรกของวานส-

ซ่า เขาก็มี รับนางเป็นอาจารย์ไปก็ไม่มีอะไรดีขึ้น

"หนึ่ง เพราะข้าเก่งกว่าเจ้า สอง เพราะเรามีศัตรูคนเดียวกัน และ สาม เพราะเจ้าต้องแก้แค้นให้ข้า!" วาเนสซ่ายกมือขึ้นจับบ่าเรเซล ก่อนจะบิบนั่น "นี่ยังไม่รวมถึงคำราของข้าที่เจ้าค้นเจอไปแล้วด้วย!"

"ก็ท่านไม่ได้แปะป้ายไว้ว่าท่านยังไม่ตาย ห้ามใครเอาไปศึกษานะ!" เรเซลเถียง "จะถือว่าเป็นบุญคุณกันได้ยังไง! ข้าเสียอีกที่ช่วยไม่ให้เฟลิเซียได้มันไป!"

"อ้อเหอ ฟอข้าไม่เคยสอนเจ้าหรือว่า สอนวิชากันแค่ครั้งเดียว ก็ถือเป็นอาจารย์จนวันตาย! และเจ้าเพ็งกินยาให้ร่างกายอบอุ่นก่อนจะมาเจอข้า ยานั่นเป็นสูตรพิเศษของข้า เมื่อเจอเจ้าคนแรกๆ แค่ว่าหายใจออกมาก็เป็นกลิ่นยาของข้าแล้ว อยู่รอดในแคนน้ำแข็งนี้ได้เพราะสูตรยาของข้า แล้วยังไม่สำนึกบุญคุณข้าอีก" วาเนสซ่าว่าซ่าๆ อย่างน่ากลัว

"และอย่าคิดว่าข้าไม่มีฝีมือ ข้าเป็นลูกสาวอาจารย์ของเจ้า วิชาการปลูกประสาทสัมผัสทั้งห้า การดู การฟัง การสัมผัส การลิ้มรส และการดมกลิ่น ข้าฝึกได้ดีกว่าคนอื่นมานานมากแล้ว นานกว่าเจ้าด้วยซ้ำ เรื่องการมองคนก็เหมือนกัน อย่าคิดว่าแค่เจ้าไม่ยอมบอก แล้วข้าจะไม่รู้อะไร คุณสมบัติแค่นี้ ทำให้ข้าพอจะเป็นอาจารย์ของเจ้าได้หรือไม่เล่า"

"..."

เรเซลพลันเอ่ยไม่ออก ร่ำร้องในใจว่าเขาเจอคนที่น่ากลัวเข้าแล้ว

วาเนสซ่ายิ้ม ตบบ่าเรเซลสองสามทีพร้อมว่า "เอาละ คราวนี้ก็บอกอาจารย์มาเสีย ว่าเจ้ามีของคืออะไร เก็บยาไว้ตรงไหน มีอะไรติดตัว ความรู้อยู่ระดับไหน บอกมาให้หมด!"

เรเซลอ้าปากค้าง ก่อนจะเอ่ยถามเสียงกระซิบ

"แล้วท่านคิดจะสอนอะไรข้าเล่า"

"ทำอาหาร"

เรเซลส่ายลึกลับอากาศ สีหน้าของเขาทำเอาวาเนสซ่าตัวเขาตะก้านคอ จนเด็กหนุ่มล้มลงกับพื้น หญิงสาวเอ่ยอย่างน่ากลัว

"คิดว่ามันเป็นศาสตร์เล่นๆ หรืออย่างไร! ในชีวิตนี้เจ้าจะกินยา ก็ต่อเมื่อป่วย! และเจ้าป่วยกี่ครั้งกัน! แต่อาหารนะเจ้าต้องกินทุกวัน วันละสามมื้อด้วยซ้ำ! เพราะงั้นข้าย่นของคิให้ ก็รีบไปซะคิ!"

"ข้ายังไม่ได้ว่าอะไรเลย" เรเชลพยายามหยักตัวลุก แต่กลับโดนวานะสซ่าเหยียบหลังให้ตัวเขาก้มลง ตอนนั้นเด็กหนุ่มนึกภาพไม่ออกเลยว่า เลวี่อาธานตกหลุมรักแม่สาวนี้ได้ได้อย่างไร

"ถึงเจ้าจะเป็นศิษย์ของบิดาข้า เรียนการต่อสู้มา แต่จ้ะรู้ว่าเจ้าทำอะไรข้าไม่ได้ง่ายๆ หรือก ของพวกนั้นข้าเรียนมาก่อนเจ้าเป็นร้อยปี แค่ว่าเป็นลูกสาวเขา เลยไม่ได้ชื่อว่าลูกศิษย์ ไม่ได้รับเนโยฮาน ก็ไม่ได้หมายความว่าข้าจะเก่งน้อยกว่าเจ้า รู้เอาไว้ซะ!"

คำพูดสุดท้ายมาพร้อมพลังกดดันมหาศาล เรเชลยกมือร้องยอมแพ้ในทันที อย่างไรก็ตามเมื่ออยู่แดนน้ำแข็ง เขาก็ต้องพึ่งวานะสซ่าไปอีกสักพัก จะหาอะไรทําระหว่างรอกลับแอนคาเนียก็ไม่เสียหายอะไร

"ยอมแล้วขอรับ อาจารย์"

สีหน้าของวานะสซ่าเปลี่ยนเป็นพอใจ เธอยกฝ่าเท้าจากลูกศิษย์ก่อนจะยื่นเม็ดยาให้

"ยาถอนพิษ"

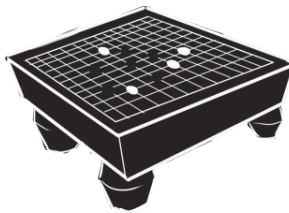
เรเชลอ้าปากค้าง เคี้ยวเนะ ร่างกายของเขาด้านพิษก็จริง แต่หากโดนพิษเขาก็น่าจะรู้ตัว วานะสซ่ายื่นยาถอนพิษมาให้เขา แปลว่าเธอเป็นคนวางยาพิษเขา แล้วเธอทำตอนไหนกันเล่า

"อย่าทำหน้าแบบนั้น ก็ข้าเป็นผู้หญิงอ่อนแออบบางน่าทะนุถนอม แล้วยู่คนเดียว มันก็ต้องมีการป้องกันตัวสิ"

วานะสซ่าว่า ขณะที่เรเชลรำรังในใจว่า 'อ่อนแออบบางน่าทะนุถนอมอะไรเล่า!? ไม่จริง!'

96

การสอนของตระกูลวิลลาโน

"ทามมิโรวที่ข้าสร้าง ภายในสามเดือนมันจะทำลายตัวเอง" เรเซล บอกวานเนสซ่า หญิงสาวเล็กตัวสูง หน้าตาเหมือนบอกให้เรเซลเล่าต่อ "ใช่ ข้าวางแผนว่าสามเดือนหรือสี่เดือนหลังจากนี้จะต้องมีคนมารับข้าที่นี่"

"เช่นนั้นก็แปลว่าเจ้ามีเวลาเรียนจากข้าแค่สี่เดือน..." วานเนสซ่าจับ คางตัวเองอย่างครุ่นคิด พยักหน้ารับ "แล้วเจ้ามีอะไรคิดตัวมาบ้างเล่า"

"เอ่อ..." เรเซลพลันกล่าวไม่ออก มองสายตาของวานเนสซ่าแล้วเขารู้สึกว่าไม่สามารถโกหกผู้หญิงคนนี้ได้ แต่เรเซลก็ยังเป็นเรเซล เขาไม่คิดจะบอกอะไรใครหมด "แล้วท่านคิดว่าข้าเอาอะไรคิดตัวมาได้...อีก!"

วานเนสซ่าใช้มือเดียวจับศีรษะเรเซล เธอเหวี่ยงวูบเดียวเขาก็กระแทกเข้าข้างฝาทันที เรเซลกัดฟันกรอด พึมพำกับตัวเองเบาๆ อย่างออกไม่อยู่ "พ่อลูกเหมือนกันไม่มีผิด"

"อย่าคิดจะมาโกหกข้า เรเซล ราคิอิัส" วานเนสซ่าเอ่ยเสียงเรียบ "เจ้าวางแผนจะกลับแอนตาเนีย ไมลี ถึงขั้นวางแผนเอาไว้ตั้งแต่ตอนทำทามมิโรว คนอย่างเจ้าไม่มีทางมาตายเอาคาบหน้าที่แดนน้ำแข็งนี้แน่นอน ไม่มีทางเอามาแก้ยาที่เจ้าทำ เจ้าต้องเอาอะไรมากกว่านั้น"

"แล้วทำไมข้าต้องบอกท่านด้วยเล่า!" เรเชลร้อง

"หนึ่ง เพราะข้าเป็นอาจารย์ของเจ้า และสอง ข้าเป็นราชินีแห่งพิช ข้าทำให้เจ้าตายได้โดยไม่รู้ตัว" วาเนสซ่าบอก

"ข้ากินเนื้อซูมาคอร์ไป ไม่ตายง่ายๆ หรือขอรับ" เรเชลแย้ง พลังมองได้

"อ้อเหอ" วาเนสซ่าขยับยิ้ม หักนิ้วมือกรอกรบ "เช่นนั้นเจ้าจะไม่ตาย แต่จะทรมานตลอดเวลาที่อยู่ที่นี่ มียาพิษหลายชนิดที่ข้าคิดได้ อย่างเช่น ทำให้เป็นอัมพาต ทำลายแขนขาอย่างช้าๆ โดยเจ้าไม่รู้ตัว เลือกเอาแบบไหนดีเล่า"

"..."

เรเชลยื่นมือไปด้านข้าง บานประตูหนึ่งเปิดขึ้น เขาเปิดประตูออก ให้อาจารย์จอมโหด วาเนสซ่าก็ขมวดคิ้วแน่น ก่อนจะเบิกตากว้างเมื่อเห็นสิ่งที่อยู่ด้านใน มันคือทุ่งกว้าง มีสวนสมุนไพรที่โคนน้ำแข็งจับ และเหล่าสัตว์เลี้ยงทั้งสาม ไอรินเห็นเจ้านายก็ร้องจ๊ิกๆ วิ่งผ่านวาเนสซ่ามาหาเรเชล มุกชอกคอเค็กหนุ่มแบ่งปันไออุ่น

"ความสามารถของข้าคือการสร้างมิติขอรับ มันจะดีมากหากท่านจะไม่บอกใคร" เรเชลบอก สีหน้าหงุดหงิดเพราะต้องเผยความลับตัวเอง

"ข้าจะไม่บอกใคร..." วาเนสซ่าบอก หลังนิ่งไปสักพัก "แต่เจ้าต้องเปิดมิติของเจ้าให้ครบ"

"ข้าไม่เข้าใจขอรับ" เรเชลทำหน้าตาใสซื่อ ก่อนจะร้องโหยเมื่อหญิงสาวคว้าหูของเขามาบิดแรงๆ

"เป็นจอมยาจะเอามาแค่สัตว์เลี้ยงกระนั้นเหอ เจ้าเห็นว่าข้าโง่หรือยังไง สุตรยาแล้วก็หม้อเล่า ไหนจะวัตถุอีก ที่สำคัญ เนยฮานอยู่ไหน!?"

"ข้าเกลียดความฉลาดของท่าน!!" เรเชลร้องดั่งๆ ก่อนจะยอมเปิดมิติให้อีกฝ่ายจนเกือบหมด ขนาดเอเดนอยู่กับเขามาตั้งนานยังไม่ทันเขาเหมือนวาเนสซ่าเลย ลูกสาวของโจนาธานนี่มันนางปีศาจชัดๆ

เรเซลจำต้องเปิดห้องเก็บบันทึกของวาเนสซ่า สูทริยา วัตถุคิปรุงยา และที่อยู่ของเนโยฮานที่กำลังโกยแร่อะควาธาตุธรรมชาติเข้าปาก เรเซลพยายามกักห้องเก็บแห่งเสาอะควาเอาไว้ แต่ก็ไม่รอด เมื่อโคนวาเนสซ่าจับล็อกคอเค้นถามว่าไปเอาแร่อะควาธาตุธรรมชาติมาให้เนโยฮานกินได้อย่างไร คุณจากการที่มันเลือกกินแค่อะควาธาตุอัคคี เมินต่อแร่อะควาธาตุวารี การเลือกกินและการกินทั้งกินว่างไม่ใช่นิสัยของเนโยฮาน นอกจากมันจะรู้ว่าเจ้าของมอบของที่ศีกว่าให้มันได้

ตัววาเนสซ่าค่อนข้างกังกับความสามารถนี้ของเรเซล ในใจของเธอสิงโลด อยากจะยึดความรู้ของคนใส่หัวเรเซลให้อีกฝ่ายสำคัญตาย เด็กคนนี้เป็นเพชรงามก็จริง แต่ยังไม่ถูกเจียรไนอย่างเต็มที่ เพื่อเอาไปวางยอคมงกุฏ แต่ก่อนหน้านั้น...

"ยอดเยี่ยม เจ้าอยากจะเป็นตัวทดลองของข้าไหม ข้าอยากจะทำให้เจ้ามีความสามารถนี้ได้จริง"

เรเซลเห็นวาเนสซ่าทำหน้าตาน่ารักพร้อมถามแบบนั้น ก็อดก้าวถอยหลังไม่ได้

"ที่พวกเขาบอกว่าท่านทำการทดลองที่ผิดคนในธรรมนี้ไม่ได้ก็เรื่องเกินเหตุใช้ไหมขอรับ ส่วนเรื่องที่ว่าทำไมข้าทำได้ คือข้าเป็นสายเลือดมังกรบรรพกาลนะ"

วาเนสซ่าเดินเข้ามาใกล้ ทำตาวิบวับ เธอประสานมือใส่เรเซล "ขอเลือกเจ้าหน่อยได้หรือไม่"

"ท่านจะสอนวิชาข้าไม่ใช่เหรอ" เรเซลร้อง คั่นรไนให้หลุดจากการเป็นตัวทดลองของอาจารย์สาว

วาเนสซ่าสูดลมหายใจลึกๆ เพื่อสงบความอยากรู้อยากเห็นของตัวเอง เธอพยักหน้ารับ "เช่นนั้นก็จุคไฟธาตุของเจ้าให้ข้าดู"

เรเซลจุคไฟ ดวงตาสีม่วงเข้มของวาเนสซ่าเปลี่ยนแววไปวูบหนึ่ง หญิงสาวเดินวนรอบเรเซล พร้อมมองเขาเหมือนพินิจสินคำหาซาก

"พ่อข้าไม่ได้รับเจ้าแบบสุ่มเอาแน่ๆ คาแก่นันคาแหลมชะมัด สาย

เลือกพิเศษเธอ แล้วเฟลิเซียรู้เรื่องนี้หรือเปล่า"

"ทราบขอรับ วันแรกที่เข้าไปมหาวิทยาลัย ข้าก็ต้องตรวจสอบสายเลือกตัวเองแล้ว" เรเชลตอบ

"อ้อ..." วาเนสซ่าโบกมือ "ข้าทำเครื่องนั้นขึ้นมาเองแหละ เอาไว้ใช้ในการแพทย์ ตอนนี้ยัยเฟลิเซียก็คงบอกมันเป็นคนสร้างอีกไอ้หรือไม?"

"ถูกต้องขอรับ ทุกอย่างที่ท่านทำกลายเป็นผลงานนางหมดแหละ" เรเชลว่า เขาเห็นวาเนสซ่ากำหมัดแน่น

"ยัยบ้านั่น..." วาเนสซ่ากำลึงโกรธ ซึ่งเรเชลก็พอเข้าใจ "มีบ้างที่ข้ายกผลงานของตัวเองให้มัน เพราะข้ามันพวกออกหน้าไม่เก่ง คุยกับชาวบ้านก็จะเผลอทะเลาะกับคนเขาไปทั่ว พวกเขาชอบเฟลิเซียมากกว่า เพราะนางดูเรียบร้อย อ่อนหวาน นุ่มนวล ส่วนตัวข้า เอะ!" วาเนสซ่าพ่นลมหายใจ เอื้อมมือไปจับก้อนน้ำแข็งแล้วป่นน้ำแข็งก้อนยักษ์นั้นภายในพริบตา

"...คำพูดข้าไม่ค่อยถูกหูใคร! เวลาเมื่อไหร่จะอะไรจะโววายคนแรก คูมีปัญหาคนแรก! แล้วทำไม!? ก็ไอ้พวกนักปราชญ์นั้นชอบมาวิจารณ์งานที่ข้าทำเสียๆ หายๆ บางคนไม่ใช่ นักปราชญ์ด้วยซ้ำ แต่กระเดาะมาทำพูดให้ตัวเองดูเป็นนักวิชาการ แต่ไม่มีใบรับประกันความสามารถของพวกมันเลยสักนิด เจ้าพวกนั้นมันไม่เคยทำอะไร แล้วยังมีหน้ามาวิจารณ์ผลงานคนอื่น แน่จริงทำของตัวเองออกมาเองสิ ทำก็ได้คิดเท่าข้า แต่ปากกลับหาเรื่องอยากติข้อเสียของคนอื่น จะไม่ให้ข้าเม้มแตกได้ยังไง! แล้วยัง...แล้วยัง...!!!"

เรเชลขยับตัวหนีออกห่างเซริโคแอนคนงามมากขึ้นเรื่อยๆ หากวาเนสซ่ากลายเป็นอสูรหิมะ เขาคนหนึ่งละที่จะไม่แปลกใจเลย

"...แล้วพอข้าโดนใส่ความพวกมันก็เชื่อเสียสนิท!! พวกมันเห็นว่าข้าเป็นคนปากเสียเลยเหมาะจะเป็นตัวร้ายในงานนั้น คนส่วนมากไม่รู้หรือยังงั้น! ว่าผู้หญิงยิ่งเจิบ มันยิ่งร้าย! พวกมันเห็นยัยเฟลิเซียไม่เคยมีเรื่องกับใครเข้าหน้ายัยก็เชื่อมั่นไปเสียหมด!! ไอ้พวกนั้นมันไม่รู้จักข้า ไม่

รู้จักเฟลชีเยเลยด้วยซ้ำไป!!"

เรเซลมองวานเนสซ่าที่กระซากก้อนน้ำแข็งมาเหวี่ยงใส่พื้น จนกระทั่งน้ำแข็งก้อนนั้นปักคาพื้นน้ำแข็ง ตั้งตระหง่านประหนึ่งอนุสาวรีย์ เรเซลอดไม่ได้ที่จะยกกล้องขึ้นมาถ่ายรูปตัวเองกับอนุสาวรีย์แห่งความโกรธของวานเนสซ่าไปสองสามภาพ

"จะว่าไปพวกมันก็ไม่ผิดหรอก ข้าเองก็ผิดเหมือนกันที่เข้ากับใครไม่ค่อยได้..." วานเนสซ่าเอ่ยเมื่ออารมณ์เย็นลง โบกมือคลายร้อน ก่อนจะทำลายก้อนน้ำแข็งไปอีกหนึ่ง เธอมองเรเซลด้วยดวงตาคมกริบ "...อีกอย่าง เจ้าจะแก้แค้นให้ข้าใช่หรือไม่"

"ขอรับ?" เรเซลที่ดูรูปถ่ายของตัวเองหันมามองอาจารย์ทันที "แก้แค้นอีกแล้วหรือขอรับ! ทำไมผู้หญิงชอบบอกให้ข้าไปแก้แค้นให้เรื่อยเลย แม่เลี้ยงของข้าก็อีกคน"

"ก็เพราะว่าข้าไม่ได้โลกสวยนะสิ บางคนบอกว่าเพื่อความสันติ เราต้องรู้จักปล่อยวางและให้อภัย เอะ! ทำมาเป็นสิ่งสอนศัตครูให้คิดกัน เจ้าเชื่อข้าเถอะ..." วานเนสซ่าโอบบ่าเรเซล "คนแบบนี้ล่ะ ถ้าเกิดไปเจอสามีตัวเองแอบนอนกอดกับสาวอื่นนะ ชักร้านจะเอามีดไล่แทงคนเขาไปทั่ว ตัวเองก็มีคนที่อภัยให้ไม่ได้ แล้วยังมีหน้ามาสอนคนอื่นอีกหรือ และความแค้นของอาจารย์ ก็เหมือนความแค้นของลูกศิษย์ เอาความรู้ข้าไปแล้วจัดการยัยนั้นให้ข้าด้วยนะ"

"ขอรับ" เรเซลพยักหน้ารับ ก่อนคิด 'เรื่องเถอะ ความแค้นของแม่เลี้ยงข้า ข้ายังไม่สนใจเลย นับประสาอะไรกับความแค้นของเจ้าเล่า'

"เออละเรเซล ราคิอิธ" วานเนสซ่าผละจากเขา หมุนตัวมายืนเท้าเอวอยู่ตรงหน้า "ข้ารู้อะไรเกี่ยวกับเจ้าเยอะแล้ว เจ้าเป็นสายเลืดอกมังกร มีพลังไฟฟ้าสูง ส่วนเรื่องการต่อสู้ ข้าไม่สนใจอะไรมาก เพราะพ่อของข้าก็สอนเจ้ามาดีระดับหนึ่ง และสุดท้าย ความสามารถพิเศษของเจ้า ยังมีคนรู้น้อย ก็ยังได้เปรียบ"

"ท่านจะไม่บอกใครเรื่องมิติของข้า" เรเซลเอ่ยอย่างไม่แน่ใจ

"สาบานด้วยความสุขของข้าเลย อาจารย์ที่ไหนจะเปิดเผยความลับของศิษย์กันเล่า" วาเนสซ่ายิ้มหวานให้เรเชลเล็กน้อย ก่อนจะยกมือขึ้นบีบจมูกเด็กหนุ่มอย่างเอ็นดู "ลูกศิษย์ก็เหมือนลูกคนเล็กของอาจารย์ เจ้าไว้ใจข้าได้แน่ หนุ่มน้อย"

"ขอรับ" เรเชลรู้สึกดีที่ขึ้นนิคหน่อยเมื่อได้ยินคำพูดนั้นจากปากอาจารย์สาว อย่างน้อยก็จนกระทั่งวาเนสซ่าเดินเข้าไปในถ้ำของตน แล้วรื้อหาของบางอย่าง ส่งเสียงกังวานใส

"ข้ามีลูกศิษย์หนุ่มแล้ว จะทำยังไงดี จะรังแกมันให้หน้าใจเลยดีไหมหนอ อันดับแรกจะจับแก้ผ้าให้หมด แล้วใช้ให้ไปแช่น้ำเย็นอย่างที่คุณเขานิยมกัน ถือเป็นอาหารตาของข้าด้วย ไม่ได้เจอผู้ชายหล่อๆ มานานแล้ว คิกๆ"

"..."

เรเชลไม่เข้าใจรสนิยมของเลวีอาธานเลย

โชคของเรเชลยังดี เพราะวาเนสซ่าไม่ได้เดินมาจับเขาแก้ผ้า แล้ว
 ถีบตกแอ่งน้ำเย็นแต่อย่างใด แต่วาเนสซ่ากลับหยิบเอาพลั่วขึ้นมามือหนึ่งเล่มยื่นให้เขา

"เจ้าต้องเจอน้ำแข็งลงไปให้เหมือนอ่างอาบน้ำขนาดใหญ่ พอที่คนจะลงไปแช่ได้เต็มตัว"

"งั้นเคียวข้า..." เรเชลจุกไฟอาคุ แต่โคนวาเนสซ่าปรามเบาๆ

"ห้ามใช้ไฟอาคุละลายน้ำแข็ง ห้ามให้เวทมนตร์ ห้ามใช้อะไรทุกอย่างนอกเสียจากกำลังแขน...ข้าจะคอยดู"

แล้ววาเนสซ่าก็ไปลากเก้าอี้จากไหนไม่ทราบมานั่งใกล้ๆ เหมือนจะนั่งเฝ้า เธอบอกให้เรเชลเรียกโอรินออกมา เรเชลงุนงง แต่ก็ยอมจับโอรินใส่กรงขัง และนำทั้งกรงมามอบให้วาเนสซ่า ดูเหมือนอาจารย์ของเขาจะชอบกระรอกมาก และโอรินก็เป็นซุกการิที่มีลักษณะคล้ายกัน จึงถูกใจยิ่ง

เรเซลบอกเสียงนุ่ม "ท่านไอรินของข้า หากกินสมุนไพรก็ถ่ายออกมาเป็นยาระดับสูงได้ ท่านอย่าทำนางหายนะขอรับ"

"โอ้หรือ..." วาเนสซ่าทำตาวิบวิบ สำนวญไอรินเสียจนเจ้าชุกริทำสายตาไม่ไว้วางใจ "ไม่ต้องห่วง ข้าจะดูแลมันอย่างดีเลย"

เรเซลแอบเหลือบมองด้วยความกังวลเล็กน้อย ก่อนจะเร่งใช้พลังชุบต่อทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า เขารู้สึกเหมือนได้ยินเสียงไอรินร้องจ๊ิกๆ เขาทบทวนตัวเอง แล้วพบว่าไม่มีเหตุผลอะไรที่จะปิดบังวาเนสซ่า (เพราะคงปิดไม่ได้) และเรเซลเองก็รู้จักการสอนของตระกูลนี้ดี รับศิษย์เพียงแค่มกเดียว และศิษย์คนนั้นจะเป็นเหมือนลูกแท้ๆ ของตนเอง วาเนสซ่าเป็นลูกสาวของโจนาธาน และนิสัยก็คล้ายกันหลายส่วน เรเซลคิดว่าเธอเป็นคนที่ไว้วางใจได้ระดับหนึ่ง

แต่ขณะที่เรเซลพยายามชุบน้ำแข็งที่หนายัง รุ่มๆ ไอรินก็วิ่งมาหาเขา เอื้อมมือจะคว้าชายกางเกง แต่ถูกมือปรึศนา (ทว่าพอเคาได้ว่าใคร) คว้าหางเป็นพวงของมัน แล้วลากกลับไป เล็บชุกริคว้นน้อยที่คั่นรณจิกและชุบน้ำแข็งเป็นทางยาว

เรเซลปล่นกแล้วว่าวาเนสซ่าจะฝ่าท้องไอริน จึงเร่งหันไปบอก "ท่านอาจารย์ขอรับ อย่าได้ทำร้ายท่านไอรินของข้าเสียนะ"

"ไม่ทำหรอกน่า" วาเนสซ่าทำหน้าที่ซักใจ มือถือเข็มนับสิบ มองไอรินเหมือนหักห้ามใจ เก็บเข็มแล้วยัดมันใส่ทรงแต่โดยดี "เจ้าทำงานของเจ้าไปเถอะ หากเสียสมาธิอีก ข้าจะลงโทษไม่ให้กินข้าวเย็นนะ"

"ขอรับ"

เรเซลไม่รู้ว่ตัวเองจะคิใจคิหรือไม่ ที่กลายเป็นลูกศิษย์ของเชรี-โคแอนคนนี้ วาเนสซ่านั่งเพียงครู่ ก็เดินเข้าไปหอบกองผ้าออกมา เรเซลลอบมองผ่านพื้นน้ำแข็ง อาจารย์ของเขาปักผ้าอยู่ จะว่าไปวาเนสซ่านั้นถือเป็นคนสวย คงคาสีม่วงแอมเมทิสต์มีแววถือคิเล็กน้อย เส้นผมของเธอเป็นสีฟ้าเหลือบเงินแวววาว หากเทียบกับเฟลิเซียแล้ว เธอสวยคนละแบบกับเฟลิเซีย เฟลิเซียนั้นคูล่อนหวาน แคว่วาเนสซ่ามีมาคางพญาเต็มเปี่ยม

ด้วยรูปลักษณ์แบบนี้กระมังเลยถูกมองว่าเป็นนางมารร้ายได้ เพราะคนส่วนมากมักจะไว้วางใจผู้หญิงที่ดูนุ่มนวลแบบเฟลชีเย่ ขณะที่ผู้หญิงที่สวยสง่าและเปิดเผยแบบวาเนสซ่าไม่เป็นที่นิยมนัก แอนตาเนียเป็นดินแดนที่มักจะมองคนที่ภาพลักษณ์ก่อนอยู่แล้ว

"ถ้าออกแรงมากจนร้อน จะถอดเสื้อก็ได้นะ ข้าก็อยากเห็น" วาเนสซ่าอย่างกรุ้มกริม

"ที่นั่นมีแต่ น้ำแข็งและหิมะขอรับอาจารย์ จนกว่าน้ำแข็งที่นี่จะละลายหมด ข้าไม่มีทางร้อนหรอก" เรเชลเอ่ย พร้อมต่อนในใจว่า 'หรือไม่ว่านิสัยแบบนี้แหละที่ทำให้คนเกลียด'

วาเนสซ่าส่งเสียง 'เฮอะ' ไม่ช้าไอรินก็ร้องจ๊ิกๆ อีก ก่อนจะเงยไป เรเชลอคใจไม่ไหว หันไปมอง ก่อนจะอ้าปากค้างเมื่อเห็นซูกาเรียของคณอยู่ในซุคกระโปรงฟูฟ่อง มีโบใหญ่เวอร์แปะอยู่ด้านหลัง

"ท่านอาจารย์..."

"ทำไม..." วาเนสซ่าเลิกคิ้วสูง "ก็มันตัวเมียไม่ใช่หรอ"

"เปล่าขอรับ แต่ท่านเก่งเย็บปักถักร้อย" เรเชลพยายามเลี่ยงไม่พูดความรู้สึกประหลาดที่จุกอยู่ในคอตนเอง วาเนสซ่าได้ยินก็ยิ้ม หยักคิ้วลูกและหมุนกายหนึ่งรอบ อดซุคกระโปรงหน้าหนาวของตัวเอง

"ข้าน่าจะไม่มีซุคสวยๆ ไม่ได้หรอกระนั้น คณงามอย่างข้า ยิ่งไงก็ต้องสวยให้ตลอด เอ้อ เสียคายว่ามากาซินของข้าใส่ของได้น้อยไปหน่อย เลยหยิบผ้ามาได้อีกที่พับเอง"

"ขอรับ" เรเชลหันไปตั้งหน้าตั้งใจทำงาน ก่อนซูกาเรียของเขจะมีซุคติดเพิ่มขึ้นมาอีกหลายสิบซุค

เรเชลเคยฝึกกับโจนาธาน อาจารย์สอนการต่อสู้ของเขาก็ฝึกประมาณนี้แหละ ตระกูลวิลลาโนมีความเชื่อที่ตึกคำบรรพศักดิ์หน้อยว่า ลูกศิษย์จะต้องฝ่าฟันเก่งๆ ทำอาหาร และคัมมน้ำให้อาจารย์อาบ ซึ่งวาเนสซ่าก็เป็นเหมือนพ่อของเธอบ้าง แต่เปลี่ยนจากฝ่าฟันมาเป็นซุคบ่อน้ำแข็งหนาขนาดใหญ่ว่ากันว่าที่เรเชลจะทำเสร็จก็ตอนพลบค่ำ

"เสร็จแล้วขอรับ"

"อืม" วาเนสซ่าที่ตกแต่งทรงให้ชูการ์ด้วยโบหลากสีพยักหน้ารับ เธอหันมาลูมือตัวเอง มองลงไปใบบ่อนั้น จากนั้นกระโดดลงไปเห็นว่ามัน ลึกถึงเอว วาเนสซ่าลงไปนั่ง เหมือนคิดว่าหากแช่น้ำร้อนกลางแจ้งเช่นนี้ จะได้บรรเทาอาการเช่นไร

"ท่านคงไม่ได้คิดจะเอาไว้อาบน้ำหรือกนะขอรับ" เรเซลถามอย่าง อดไม่อยู่ วาเนสซ่าหัวเราะะ หันมาทำตาวีบับเจ้าชู้ใส่เขา

"อยากเห็นข้าอาบน้ำกลางแจ้งหรือศิษย์รัก"

"ท่านเลวี่อาธานจะได้ฆ่าข้าตายสิ" เรเซลว่า พอเห็นสีหน้างุนงง ของวาเนสซ่า เขาก็ว่าต่อ "ท่านไม่รู้หรือว่าเขาชอบท่าน"

วาเนสซ่าอ้าปากค้าง ในแวตามีความว่างเปล่า จนเรเซลเริ่มคิดว่าเลวี่อาธานไม่เคยสารภาพรักกับวาเนสซ่าเลยหรือ ไม่สิ ตั้งแต่พวกเขา เจอกัน วาเนสซ่าทั้งใช้สายตาและคำพูดโลมเลียเขามาตั้งหลายต่อหลาย ครั้ง เลวี่อาธานเองก็ถือเป็นชายรูปงาม วาเนสซ่าจะไม่สนใจเขาซะวัน-ออกเลยหรือ

"คือท่านกับเลวี่อาธานไม่ได้..." เรเซลเอานิ้วชี้สองนิ้วมาแตะกัน เป็นสัญลักษณ์ วาเนสซ่าทำสีหน้าประหลาด เหมือนสมองหายไปชั่วขณะ

"ข้านึกว่ามันกับเฟลิเซีย..." วาเนสซ่าเอานิ้วชี้มาแตะกันบ้าง

เรเซลมองแล้วส่ายหน้า เขาไขว้มือเป็นรูปกากบาท 'เลวี่อาธานกับเฟลิเซียเนี่ยะ ไม่มีทาง มหาราชันจอมทัพแทบจะดองหน้าเฟลิเซีย ทุกครั้งที่ตนมีโอกาสเลย'

วาเนสซ่าครางอย่างงุนงง "...หรือ ตอนที่ข้าอยู่ด้วย เห็นพวกมัน เข้าข้างกันเป็นปีเป็นขลุ่ย ตอนมาที่นี่ยังแอบคิดว่าไอ้เลวี่นี้แหละที่จะสะก๊ใจที่สุดที่ได้เห็นข้าตกระกำลำบาก ว่าแต่เจ้ามองผิดหรือเปล่าที่ว่าเลวี่มันชอบ..." เธอชี้ตัวเองอย่างมีนัย

"มองไม่ผิดขอรับ เรื่องนี้อาจารย์ข้าก็รู้ ว่าเขาชอบท่านนะ" เรเซลบอก ก่อนถาม "หรือท่านไม่รู้"

"นั่นเรียกว่าจิบเธอ!" วาเนสซ่าร้องเสียงสูง พริบตาเดียวก็กระโดดขึ้นมาจากหลุม "มันคำว่าข้าบผู้ชาย ไม่ใช่กุลสตรี จะไม่มีใครเอามาตั้งแต่หัวเท่ากำปั้น ตอนนั้นข้ายังบอกมันอยู่เลยว่า ก็ดีสิ เพราะข้าก็ไม่คิดจะเอาใคร เป็นแบบนี้สิคิจะตาย จะได้ไม่ต้องคอยมองแต่ผู้ชายคนเดียว คบกับผู้ชายเพียงคนเดียววนๆ น่าเบื่อจะตาย"

"และพอข้าคบใครมันก็มาพิมพ์ใส่ ว่า 'วาเนสซ่า เจ้าอย่าทำลายอนาคตผู้ชายสิ เลย ปล่อยเขาไปเถอะ' 'วาเนสซ่า พอได้แล้ว เจ้าเห็นผู้ชายที่ไรต้องน้ำลายหกใส่ทุกทีหรือไง เห็นใจพ่อของเจ้าบ้างได้ไหม' วาเนสซ่า บลาๆ บ่นเป็นตาแก่ตั้งแต่เด็กยันโต!"

วาเนสซ่าโบกมือเหมือนไล่ภาพหลอนเลวี่อาชานออกไป ก่อนจะนั่งแล้วถอนใจ หันมองหน้าเรเชลด้วยสายตาทึงเอือมระอาระคนเหนื่อย

"ใครจะไปรู้ว่ามันชอบข้าวะ มันเล่นตามคำข้าอย่างกับว่าข้าเคยไปบิคหวนมนัชาค"

เรเชลพอจะนึกภาพออก วาเนสซ่าหันหลังให้เขา พร้อมว่าอย่างไมยอมให้เห็นสีหน้า

"แต่ข้าก็เข้าใจนะ หากตราบ้านนั้นจะไม่ยอมบอกข้า ก็ข้าเป็นผู้หญิงคนเดียวที่กระเทียมมันได้ พอมันโดนข้ากระเทียมจนปางตายที่ไร เฟลียก็จจะลากมันไปรักษา" วาเนสซ่าถอนใจ "โลกเราก็คือแบบนี้แหละเรเชล บางทีคนที่ทรยศเรามาตั้งแต่แรก กลับเป็นคนที่เราไม่คาดคิดที่สุด คนที่คิกกับเราในยามที่เรากำลังลำบาก กลับเป็นคนที่ทะเลาะและกลั่นแกล้งเราทุกวัน โลกนี้คือความไม่แน่นอน"

เรเชลเห็นด้วยกับคำพูดนั้น เขาเคยถูกทรยศ เลยกลัวที่จะไว้ใจใคร แต่พอไม่คิดไว้ใจใครกลับกลายเป็นว่าได้ทำร้ายคนที่ควรจะไว้ใจ...คนที่ทำทุกอย่างเพื่อเขา

"น้ำแข็งที่ขุดออก ละลายมันให้เป็นน้ำ แล้วใส่บ่อนี้ให้เต็ม" วาเนสซ่าสั่ง "และพอดวงอาทิตย์จะตกคืนก็ไปทำอาหารให้ข้าด้วย อย่าให้เกินเวลานั้นนะ ผู้หญิงกินข้าวคึกไปจะอ้วน หากข้าไม่สวยจะโทษเจ้า"

"ขอรับ"

"ฝีมือไม่ได้เรื่อง"

วาเนสซ่าเอ่ย หลังจากกินคำสุดท้ายหมด "คะแนนของข้ามีสิบคะแนนก็ได้แค่สี่ ทอดปลาอะไรไม่เหลือความฉ่ำที่ค่านิน คัมผັก็กรอบไม่พอคิ และที่สำคัญ ใส่เครื่องปรุงเยอะเกินไป รู้ไหมว่ามันไม่ค่อยดีต่อความงาม"

"ขอรับ" เรเซลที่เคยชิมรสมือของวาเนสซ่ายอมรับ เรื่องทำอาหารเขาไม่อาจเทียบเธอได้จริงๆ

วาเนสซ่าคิมน้ำอุ่นจนหมดก่อนแบมือ เรเซลยื่นผ้าเช็ดปากให้ แต่เธอก็คว่ำมาปาดใส่หน้าเขาแทน วาเนสซ่าคิงมือของเรเซลมา เธอจับชีพจรแล้วหลับตาลง

"ตาแก่นั่นสอนพื้นฐาน และการต่อสู้แค่บางท่าใช้หรือไม่"

"ขอรับ" เรเซลบอก

"และเจ้าก็คงฝึกต่อด้วยตัวเองสินะ" วาเนสซ่าถาม "ข้ารู้สึกว่าเจ้าก้าวมาถูกทางแล้ว แต่ยังจับเคล็ดวิชานั้นไม่ได้เสียที"

"ขอรับ" เรเซลยอมรับ

วาเนสซ่าหยักกายลุกและคิงมือให้เรเซลลุกตาม เด็กหนุ่มยืน ก่อนวาเนสซ่าจะเริ่มลูบคลำร่างกายเขา จนเรเซลหน้าขึ้นสีแดง วาเนสซ่าจับต้นแขน ค้นขา ท้องแขน น่อง หน้าอก ช่วงเอว และก่อนจะเลิกซึ่งกว่านั้น (?) เรเซลก็เร่งปัดมือออก ร้องเสียงดัง

"อาจารย์!"

"ขอโทษ ก็ข้าไม่ได้เจอผู้ชายหล่อๆ มานานแล้ว" วาเนสซ่าทำหน้าเศร้า เรงหยิกแก้มเรเซลไปหนึ่งที "เจ้าหล่อมากนะ เป็นเด็กหนุ่มดูกรูบกริบด้วยอะ ข้าเลยอยุ่ใจไม่ค่อยได้ เอาละ"

เธอเดินไปที่กำแพงน้ำแข็ง ก่อนจะหยิบสีย้อมขึ้นมาเขียนทุกคำพูดของตนเองให้เรเซลดู

"กำลังแซนดี้ แบบนี้แปลว่าเรียนท่าวสันต์พร่างพรอมกับสิบสาม จุกตยเรียบร้อยแล้ว แต่กำลังขาดไปหน่อย บ่งชี้ว่าค่อนข้างจี๋เกียจฝึก เคน ฝึกวิ่ง จากนั้นไปเจ้าต้องเดินขึ้นเดินลงหุบเขาน้ำแข็งวันละสามรอบ"

"เคียวอาจารย์!" เรเชลร้อง "ท่านจะสอนข้าทำอาหารไม่ใช่หรือ"

"คนทำอาหารก็ต้องเก่งกาจในการหาวัตถุดิบ และที่สำคัญ..."

วานเนสซ่าเงิบ ก่อนจะหันมาขว้างก้อนน้ำแข็งใส่หน้าผากของเรเชล จน เด็กหนุ่มที่ไม่ทันตั้งตัวหงายหลัง เธอหันไปเขียนต่อ "ประสาทสัมผัสยัง แยกอยู่ เคาได้ว่าคาแก่นันยังไม่ได้ปลุกประสาทสัมผัสขั้นที่สองให้ ขั้นที่สาม นี่ไม่ต้องพูดถึง หึ! เป็นพ่อข้าประสาอะไร!"

"ฆ่าอาจารย์นับปาไหมหนอ" เรเชลพิมพ์คำเสียงเกรียค ยกมือกุม หน้าผากที่เป็นรอยแดง น่ากลัวว่าจะมีเลือดไหลด้วย

"ต่อจากเรื่องสรีระร่างกาย สายเลือด...อืม สายเลือดมังกร สร้าง มิติส่วนตัวได้ ไม่ต้องห่วงว่าจะโดนขโมยผลงานเหมือนข้า" วานเนสซ่าจค ข้อมูลลงไป "รู้ไหมเรเชล ตอนอยู่ที่นั่นข้าก็พยายามฝึกฝีมือให้เก่งๆ เหมือน กัน ดังนั้นทั้งบันทึกที่ข้าเคยจคไปได้เลย ของพวกนั้นมันเก่าแล้วละ ถือ เอาไว้ก็อาจจะโดนแย่งไปเปล่าๆ"

"ขอรับ ข้าจะเปลี่ยนบันทึกให้คนที่แย่งไปเอาไปฝึกจนทำลาย ตัวเอง" เรเชลว่า

"อืมมม! นิสัยคือชั่วถูกใจ เหมาะเป็นศิษย์ข้า" วานเนสซ่าบอกเสียง หวาน จดลงไปบนก้อนน้ำแข็งด้วย เธอนิ่งไปนิด ก่อนจะว่าต่อ "วัตถุดิบ ทั้งหลายคงไม่ต้องห่วง ส่วนเรื่องไฟ เจ้าจุคไฟธาตุหมันคได้ด้วยไฟหรือ ไม่ ข้าเห็นที่ปลายนิ้วของเจ้า คล้ายๆ กับปลายนิ้วของคนฝึกวิชาเดียวกับ เจ้าแล้ว เจ้าฝึกวิชานั้นด้วย หรือข้าคิดไปเอง"

"ข้าเคยธาตุแปรปรวนอย่างรุนแรงครั้งหนึ่งขอรับ ดังนั้นท่านแล้ว เลยให้เคล็ดวิชาหมันคมา เพื่อให้ธาตุอคคิของข้าสงบลง เอ่อ...เมื่อครู่ ท่านกล่าวถึงเคล็ดวิชาของอาจารย์โจนาธาน ข้าฝึกวิชาขั้นสุดท้ายของ อาจารย์โจนาธานแล้วนะ แต่ยังทำไม่ค่อยได้ ท่านคงรู้ว่าเป็นเพราะอะไร"

เรเซลบอก

"ก็แน่ละ..." วาเนสซ่าพยักหน้า "วิชาของตระกูลข้าคือไร่กระบวนท่า เจ้าสลายพลังเวทผู้อื่นได้โดยไม่มีคนสอนก็เก่งแล้ว แต่นักรบที่ไร่กระบวนท่าจริงๆ สิ่งที่เขาต้องมีคือประสาทสัมผัส ซึ่งข้าแสดงให้เห็นแล้วว่าเจ้ายังอ่อนหัดเมื่อเทียบกับข้า"

เรเซลเริ่มไม่แปลกใจ ว่าทำไมวาเนสซ่าถึงเอ่ยได้เต็มปากเต็มคำว่าเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวที่อัศจรรย์อาสานได้ เธอถึกกว่าที่มองเห็นภายนอก อย่างน้อยก็ต้องเก่งการต่อสู้ ถ้าไม่ใครคนรอบข้างทรยศ เธอก็คงยิ่งใหญ่กว่าจอมยาคนไหนในแอนตาเนีย และซิลเวอร์ก็คงไม่ได้แม้แต่ฝันถึงตำแหน่งมหาราชันจอมยาเพราะถ้ามีเธออยู่ วาเนสซ่าก็จะได้ตำแหน่งมหาราชันพิเศษเซรีโลลา และเฟลิเซียก็จะได้ตำแหน่งมหาราชันจอมยาแทน

"สิ่งที่ข้าขาด เจ้าต้องรู้ด้วย" วาเนสซ่าเอ่ย "เจ้าต้องรู้สึกถึงยาทุกชนิดที่อยู่ใกล้ แม้ไม่ได้สัมผัส หากตอนนั้นข้ารู้ตัวว่าในชาเมียพิชละก็...เฮ้อ"

หญิงสาวถอนใจ ก่อนจะเดินมาค้นหาขวดโหลบางอย่าง วาเนสซ่าหันมามองเรเซล ก่อนจะพยักหน้าให้ตามมา

"เรเซล สิ่งที่ข้าพลาดไป เจ้าแก้ไขมันได้ไหม"

วาเนสซ่าเอ่ยถามลอยๆ เรเซลนิ่งไป ก่อนจะว่า

"ข้าไม่รับปาก แต่จะทำให้ดีที่สุดขอรับ"

วาเนสซ่ายิ้ม เดินไปยังบ่อน้ำที่เรเซลขุดเมื่อตอนเช้า ท้องฟ้าที่แดนน้ำแข็งเริ่มมีคแล้ว เธอเทอะไรบางอย่างสีแสดฉาดลงบ่อ ก่อนจะยื่นมือลงไป

"เรเซล..." วาเนสซ่าเรียกลูกศิษย์ตัวเองด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย "เจ้าต้องสัญญากับข้านะ ว่าตัวเจ้าจะไม่มีทางพลาดเหมือนกับข้า"

เรเซลมองเสียวนางคงคามของผู้หญิงแกร่งที่ถูกใส่ร้าย อาจต้องตายที่แดนน้ำแข็งเพียงลำพังเพราะชาด้วยเดียว สุนัขเสียรอบครัว ถูก

มิตรทรยศ จากคนที่เคยมีทุกอย่าง กลับคืนมาพบว่ามันหายไปหมดในพริบตา จะมีใครที่ต้องเจอเรื่องหนักหนาแบบวานเนสซ่าบ้าง

เรเซลอาจไม่คิดแก้แค้นแทนวานเนสซ่า เพราะคิดเสมอว่าแค้นของใคร คนนั้นควรสะสางด้วยตัวเอง แต่เขาคิดหนีโจนาธาน จะทำดีกับวานเนสซ่าเพื่อใช้หนี้ที่นั่นแทน คงไม่เสียหาย เพราะอย่างไรเฟลียก็คือสะพานที่เขาต้องก้าวผ่านอยู่แล้ว

"ขอรับ" ขอให้สามารถใช้หนี้ชีวิตนั้นได้เถอะ

วานเนสซ่านิ่ง ก่อนจะหันมายิ้มมั่งคงมาให้เรเซล เอ๋เสียงหวาน "ขอบคุณนะ"

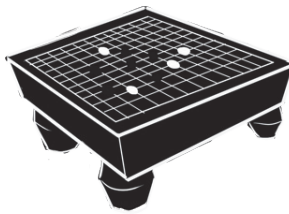
เรเซลยิ้ม วินาทีต่อมาเขาก็โดนวานเนสซ่าซัดเข็มเงินเจาะทั่วร่างกาย และถีบตกลงไปในบ่อ หญิงสาวสั่งเสียงเรียบ

"จนกว่าข้าจะคืนในวันพรุ่งนี้ เจ้าห้ามขึ้นมาจากบ่อนี้เด็ดขาด"

เรเซลอ้าปากพะงาบ ให้เขาแช่น้ำทั้งคืนในแคนน้ำแข็งเช่นนี้เนี่ยนะ!? ยัยบ้า!

97

การแก้แค้นของตระกูลวิลลาโน

ยาที่วาเนสซ่าโยนลงในบ่อนั้นคืออะไร เรเซลเคาไม่ออก แต่ที่รู้จักคือมันทำให้เขาปวดกระดูกยิ่ง รู้สึกเหมือนร่างจะแหลกทุกวินาทีที่อยู่ในน้ำนั้น รวากับโคนค้อนทุบ เรเซลแทบจะได้ยินเสียงกระดูกทุกชิ้นของคนลั่นดังเปรี้ยะๆ ขณะที่อากาศหนาวจนร่างกายช่วงที่ไหล่พ้นน้ำมีคราบน้ำแข็งเกาะ

เด็กหนุ่มอยากจะคลานขึ้นจากบ่อนั้น แต่เขากลับไร้เรี่ยวแรง จนแค่หายใจยังลำบาก อยากจะหลับแต่เจ็บเกินกว่าจะหลับลง และไม่มีที่ท่าว่าจากความเจ็บจะกลายเป็นความซาแต่อย่างไร

เวลาที่วาเนสซ่าตื่นคือเวลาที่เรเซลยืนคืบึง เห็นอาจารย์สาวของคนเดินจ้วเจียออกมาจากถ้ำ สะโง่งหน้ามองเขาที่นั้งอยู่ในบ่อแล้วพึมพำกับตัวเองว่า 'มันตายหรือยังวะ' พอเรเซลข่มอารมณ์บอก 'ยังไม่ตายขอรับ' วาเนสซ่าก็ตื่นเต็มตา อ้าปากหาวแล้วยิ้มหวาน

"ใช้ได้ เอ้าปีนขึ้นมาจากบ่อแล้วไปทำอาหารเข้าให้ข้าได้แล้ว"

"หา!" เรเซลอยากจะบอกว่าเขาไม่ได้นอนเลยทั้งคืนนะ

"ทำอาหารเข้าเสร็จก็ไปเดินขึ้นลงเขาอย่างที่เราตกลงกันไว้เมื่อวาน"

ประมาณสามรอบ กลับมาให้หันทำอาหารเที่ยงให้ข้า จากนั้นก็..."

"อาจารย์..." เรเชลเรียกวาเนสซ่าเสียงสั้น "...ข้าป็นไม่ไหวขอรับ"

"อย่ามาทำอ้อนน่า เป็นลูกผู้ชาย แค่นี้สบายอยู่แล้ว" วาเนสซ่าว่าอย่างใจร้าย พินิจเล็บตัวเอง "อ้อ บนเขานั้นจะมีหยกหิมะอยู่ เจ้าเอามาให้ข้าสามชิ้นนะ ชิ้นเขาหนึ่งครั้ง เอามาหนึ่งชิ้น ห้ามหยิบเกินกว่าหนึ่งชิ้นในแต่ละครั้ง เพราะไม่งั้น..." วาเนสซ่าหักกระดูกมือตัวเองอีกครั้ง ยิ้มเหี้ยม สายตานั้นอำมหิตจนจินาธานในความทรงจำของเรเชลชิดซ้าย วาเนสซ่าไม่ได้ต่อคำนั้น ละไว้ในฐานที่เข้าใจ ก่อนจะเอ่ยเร่ง "เร็วเข้า ลูกขึ้นมา! อย่ามัวโง่เฝ้า เคี้ยวเลยเวลาอาหารเช้าของข้า!"

เรเชลทำหน้าที่เหมือนยาขมติดคอ เขาตะกายขึ้นมาจากบ่อ ทรมานแทบขาดใจ แต่พอร่างกายพ้นบ่อ กลับรู้สึกว่ เมื่อความเจ็บปวดนั้นบรรเทาลง สิ่งที่ตามมานั้นคือเสียงสายลมที่ชัดเจน และกลิ่นหิมะที่รู้สึกเหมือนเค้นชดกว่าครั้งไหนๆ

วาเนสซ่าชี้ไปที่ถ้ำ พร้อมบอก "ข้าเอาใจกินนะ"

เรเชลไม่อยากจะยอมรับ แต่เขาก็ต้องยอมรับ หลังจากทรมาน ตัวเองมาคืบหนึ่ง เขารู้สึกเหมือนประสาทสัมผัสเค้นชดขึ้นมากจนน่าตกใจ เขาได้กลิ่นคิมมาก จนแม้แต่หลับตาก็บอกตำแหน่งที่ตั้งของเครื่องปรุงถูกพอซิมรสมือของตัวเอง ก็เริ่มรู้แล้วว่าอาหารของเขาที่ผ่านมานั้นพลาดไปตรงไหน

"ดูท่าจะพอรู้แล้วละสิ" วาเนสซ่าบอก คักโจกเข้าปาก เธอรู้สึกดีใจที่เรเชลเอาเมล็ดธัญพืชมาเยอะเยะ "ไม่ได้กินอย่างอื่นนอกจากปลามานานแล้วนะเนี่ย"

เรเชลมองอาจารย์คนใหม่ของตัวเอง เขาสรุปในใจว่าเธอเป็นอาจารย์ที่ดีพอควร ถึงจะโหดไปหน่อยก็ตาม

"หยกหิมะนี่คืออะไรหรือขอรับ"

"สถานที่ที่มีไอน้ำเย็นเข้มข้น จะมีหยกหิมะซ่อนอยู่" วาเนสซ่าบอก

"เป็นน้ำแข็งที่ไม่มีวันละลาย เจ้าบอกว่าตัวเองมีปัญหาเกี่ยวกับธาตุอัคคีใช่หรือไม่ ข้าก็จะเอามาแก้ให้ในจุดนี้ไง หยกหิมะนะไม่เหมือนอะควาธาตุเหมือนคอะควาธาตุมันเป็นของคิเกินไป บางทีของที่ดีมากๆ ก็ไม่ได้ให้ผลลัพธ์ที่เราต้องการ อย่างเจ้าแค่ส่งบธาตุอัคคีตัวเองเอาไว้ หากใช้อะควาธาตุเหมือนคมันก็จะทำลายธาตุอัคคีอันเป็นจุดเด่นในตัวเจ้าไป แต่ถ้าเป็นหยกหิมะก็จะแค่ชะลอไฟ เหมือนเวลาทำกับข้าว การหรีไฟให้พอดีทำให้อาหารอร่อย ใช้ไฟแรงเนี่ยนอกก็ไหม้เกรียม แต่ข้างในยังดิบอยู่ ใช้ไฟอ่อนจะสุกทั้งข้างนอกและข้างใน มันก็ประมาณนั้น"

เรเซลพยักหน้ารับ มิน่าเล่าในตอนที่อยู่หมู่บ้านพิเคร่า เขาพยายามใช้อะควาธาตุเหมือนคปรุงยาแทบตาย แต่กลับทำให้ร่างกายแย่ลง ต้องใช้ยาที่ทำจากไฟที่มีไอเย็นของเอเคนแทน

"ธาตุเจ้าในตอนนี้นี้ยังไม่คงที่ เจ้าลดมัน มันเพิ่ม เจ้าลดอีก มันก็เพิ่มอีก เวลาต้องใช้ไฟธาตุ บางทีแรงไป ก็จะหวั่นไหวไม่ค่อยถูกละสิ"

"ก็...ใช่ขอรับ แต่การปรุงยาใช้ไฟแรงมากก็เป็นเรื่องดี" เรเซลยอมรับ

"ไม่ดีทั้งหมดหรอก" วาเนสซ่าว่า "เจ้าต้องคุมไฟตัวเองให้ได้ และรู้ว่าจะใช้มันยังไง เจ้ามีวิชาของเลวีโซ่ไหม แต่ลำบากในการใช้ไฟธาตุเหมือนค มันเพราะอะไร เพราะไฟธาตุอัคคีเจ้าแรงจนเบียดผลของวิชานั้น ธาตุอัคคีเจ้าปะทุ เจ้าเค็มวิชาธาตุเหมือนคลงไป ทำแบบนี้ซ้ำๆ ร่างกายเจ้าจะแย่รู้ไหม ต้องทำให้มันสมดุลสิ"

"ขอรับ" เรเซลพยักหน้ารับ

"เข้าใจแล้วก็เอาจานไปล้าง ปีนเขาไปเอามา" วาเนสซ่าบอก ทำเอาเรเซลรู้สึกเหนื่อยขึ้นมาทันที "ตอนบ่ายเป็นเวลาแห่งการทำการบ้าน ตอนค่ำเจ้าต้องลงไปตรวจตราในบ่อน้ำอีก"

"ขอรับ" เรเซลรู้สึกเหมือนอยากร้องให้ขึ้นมาว่า

การป็นเขานั้นไม่ใช่เรื่องยาก แต่ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเมื่อเรลมีสภาพ
ร่างกายที่แทบจะคลานแทนเดิน วันแรกเขาเอาหยกหิมะสีน้ำทะเลอ่อน
เคลือบด้วยผ้าขาวคล้ายมีเกล็ดน้ำแข็งเกาะมาไว้หาเนสซ่าได้แค่หนึ่งก้อน
และหมดเวลาในทันที

"เจ้าซื่อสัตย์กับอาจารย์ดี" วาเนสซ่าว่า ลูกก้อนหยกหิมะขนาดเท่า
หัวเด็ก ถือว่าเป็นก้อนเล็กที่สุดที่เรลเจอเลย คีที่เขาไม่มีคิของตนเอง
หากต้องแบกลงเขามา คงได้ตายอยู่ตื้นเขาแน่นอน

วาเนสซ่าพึมพำ "ของหายาก ถ้าไปขายที่แอนตาเนียคงได้ราคาดี
น่าเสียคายต้องมาสิ้นเปลืองให้เจ้าคนเดียว"

"อาจารย์..." เรลคราง แค่นี้ก็เหนื่อยจะตายอยู่แล้ว อย่าให้ต้อง
เหนื่อยใจเพิ่มสิ

"วันนี้ได้ก้อนเดียวก็ถือเป็นการเริ่มต้นที่ดี เอาละ ไปทำอาหาร
กลางวันให้ข้า ห้ามซำกั๊บของที่ซำกินเมื่อวาน และตอนเช้า จากนั้นไปทูกม้อ
ห้ามทำซำแบบกันเค็ดขาด เข้าใจหรือไม่"

เรลลกำลังคิดว่า 'ข้าจะไม่เข้าใจได้หรือไม่ขอรับ'

"รีบไปทำ" วาเนสซ่าสั่ง "แล้วเรามาเรียนคาบบ่ายกันเลย"

เรลลไม่กล้าถามว่าวาเนสซ่าฝึกโหดขนาดนั้นจนได้มาเป็นเชรีโค-
แอนใช่หรือไม่ เขาทำอาหารกลางวันด้วยความเหนื่อย และได้คำบ่นมา
เป็นของตอบแทน แล้ววาเนสซ่าก็ไม่รอช้า เริ่มเรียนคาบบ่ายเลย

"เจ้าเห็นใช่หรือไม่ว่าอะควาธาตุธรรมชาติมีหลายแบบ"

"ขอรับ" เรลลผงกหัว จะหลับไม่หลับแหล่

"จริงๆ แล้วแร่ควานั้นก็คือก้อนหินที่วางเปล้ากลายเป็นแร่อะควา
ธาตุเมื่อถูกเค็มไฟธาตุลงไปจนเต็ม ดังนั้นมันจึงมีเค้าแบบตามประเภท
ของธาตุ แสง ความมืด อักคิ วาโย พฤษยา วารี เหมันต์ ธรรณี และอัสนี"
วาเนสซ่าชูแร่อะควาร่อนไปมา ก่อนจะว่า

"มันอยู่ที่ว่าคนปรุงยาจะเค็มไฟธาตุอะไรลงไป ทำให้บางทีก็ได้แร่
อะควาก้อนเดียวแต่มีสองธาตุ เพราะว่าภายในคนหนึ่งคน มักมีมากกว่า

หนึ่งธาคู อยู่ที่ว่าเขาจะดึงธาคูไหนออกมาใช้ได้มากที่สุด ตอนจุคไฟธาคู"

"ท่านสอนการทำอาหารไม่ใช่หรือขอรับ" เรเซลอดถามไม่ได้ แร่
อะควาธาคูมันเกี่ยวอะไรกับการทำอาหาร

"การบ้านของข้าในตอนนี้!" วาเนสซ่าทำเสียงแข็งขึ้น "เอแรร่
อะความาทั้งหมดเก่าก่อน แต่ละก้อน เดิมธาคูไปอย่างละธาคู ให้ข้าได้
แร่อะควาธาคูบริสุทธิ์ครบทั้งเก้าธาคูด้วยฝีมือของเจ้า แร่อะควาอันหนึ่ง
ห้ามมีธาคูอื่นปนมาเค็ดคาบ"

เรเซลฟังเสร็จก็ถึงกับตาเหลือก เงยหน้ามองวาเนสซ่าก่อนจะร้อง
"แต่ข้าไม่ได้มีธาคูครบทุกธาคูนะขอรับ!"

"ผิดแล้ว เจ้าอ่านตำราของข้าแล้วนี้ ความมืดให้กำเนิดแสงสว่าง
และแสงสว่างให้กำเนิดทุกสิ่ง คนเรามีครบทุกธาคูนั่นแหละ ยิ่งเจ้าเป็น
สายเลือดมังกรยิ่งทำได้ดี" วาเนสซ่าหยิบแร่อะควาขึ้นมา ก่อนจะจุคไฟ
ของคน ทำให้มันกลายเป็นแร่อะควาธาคูแสง เธอสูร่อนตรงหน้าเรเซล
ก่อนจะจุคอีก ไฟธาคูของเธอก็เปลี่ยนไป แร่อะควาธาคูแสงนั้นกลับกลายเป็น
แร่อะควาธาคูความมืด และเปลี่ยนไปเรื่อยๆ จนครบทุกเก้าธาคู
วาเนสซ่าไม่จำเป็นต้องใช้แร่อะควาหลายก้อนให้สิ้นเปลืองเลย เธอเปลี่ยน
แร่อะควาธาคูชนิดหนึ่งให้กลายเป็นธาคูชนิดอื่นได้!

"นี่คือทักษะระดับสูง" วาเนสซ่ายิ้ม ชูมันร่อนไปมา เรเซลมอง
เหมือนโดนสะกดจิต "ข้าไม่ใช่เลือดมังกร แต่ข้าศึกษาข้อความในตำรา
นั้นอย่างถ่องแท้ ข้าทำได้ เจ้าก็ยิ่งทำได้ แต่ยังไม่จำเป็นต้องทำได้เช่นข้า
แร่อะควาหนึ่งก้อน ต่อหนึ่งธาคู ยิ่งเจ้าทำได้ไ การฝึกขั้นต่อไปก็ยิ่งมาไ
จบหลักสูตรไวก็เก่งไ เจ้ามีเวลาสามเดือนในการเรียนทั้งหมดนี้ละ ส่วน
เดือนที่สี่ของพวกเรา ข้าจะให้เจ้าฝึกวิชาพวกนี้จนชิน"

"ขอรับ" เรเซลพยักหน้ารับ และไม่เอ่ยอะไรอีก

"เจ้าเพิ่งเริ่มต้น ต้องเค็มไฟธาคูให้แร่อะควาผ่านหม้อไปก่อน ไม่
ต้องรีบร้อนเค็มไฟธาคูจากมือเหมือนข้าหรอกนะ" วาเนสซ่าบอก ก่อนจะ
ชะงักเมื่อเรเซลจุคไฟธาคู เด็กหนุ่มร้องลั่น ก่อนจะโยนแร่อะควาที่ติด

ไฟธาตุคุณลูกนั้นลงพื้นทันที วาเนสซ่ายกมือโอบกอดโลกเรเชลดังโป๊ก!
หญิงสาวแยกเขี้ยวโอบ

"ก็บอกว่าให้ใช้หม้อก่อนไง! ธาตุของเจ้ายังไม่สมบูรณ์ จะจุดไฟธาตุเผาแร่อะควาโดยตรงได้ยังไง ไอ้บ้า!"

"ก็...ก็ข้าอยากลองคุณนี่ขอรับ" เรเชลเอ่ยเสียงอ่อย

วาเนสซ่าดึงมือเขาไปพันแผล ก่อนจะบอกเสียงเรียบ "หากอยากฝึกให้ได้โดยไว ค็นนี่ลองจุดไฟที่ธาตุตอนที่ตัวเจ้าแช่อยู่ในน้ำ ก่อนจะเริ่มลองอะไรใหม่ๆ เจ้าต้องรู้จักตัวเองให้เสียก่อน เข้าใจหรือไม่"

"ขอรับ"

ตอนกลางคืน หลังจากเรเชลโดนฝังเข็มด้วยความเร็วแสง และ
ถีบตกบ่อไปอีกรอบ วาเนสซ่าก็กลับเข้าไปในถ้ำ และเดินถือแท่งบางอย่าง
ออกมาจากถ้ำ นำมาโยนให้เรเชลรับเอาไว้แล้วบอกว่า

"เจ้าแท่งนั้น หากตกไปในน้ำยา มันจะระเบิด"

เรเชลเร่งชูแท่งนั้นให้อยู่ห่างจากน้ำในทันที วาเนสซ่าหัวเราะ
ซำๆ ราวว่า

"เจ้าแท่งนั้นข้าคิดขึ้นมาเอง หากว่าเจ้าอยากจะทำลายร่างกายให้
อ่อนเปลี้ยในน้ำก็ต้องจุดไฟธาตุเผามันให้หมดเสียก่อน หากว่าเจ้าบังอาจ
โยนทิ้ง พรุ่งนี้ข้าจะเพิ่มรอบการขึ้นเขาของเจ้า และหากเจ้าขึ้นลงเขาไม่ได้
เหมือนวันนี้ ข้าก็จะทักไอ้ที่เจ้าทำไม่ได้ให้ไปทำในวันหน้า เข้าใจนะ"

'นางปีศาจ' เรเชลคิดในใจ ขณะที่พยักหน้ารับ "ขอรับ"

"งั้นข้าไปนอนก่อนละ ฝึกไปดีๆ นะจะศิษย์รัก ราตรีสวัสดิ์"

วาเนสซ่าปองปากหาว ก่อนจะเดินตัวปลิวเข้าไปนอนในถ้ำ เรเชล
มองแท่งบางอย่างในมือ พยายามสูดดมกลิ่นของมัน แต่ก็ยังแยกกลิ่น
ไม่ได้ว่ามันทำมาจากอะไรบ้าง เด็กหนุ่มจุดไฟธาตุที่แท่งนั้น ก่อนจะ
ขมวดคิ้วแน่น เมื่อเห็นว่าแท่งนั้นไหม้เพียงนิดเดียว เรเชลเร่งจุดไฟธาตุ
ให้ลุกโชนขึ้น แต่มือของเขาไม่ร้อน แปลว่าเจ้าแท่งนี้ดูดไฟธาตุของเขาไป

จนหมด ไม่เหมือนคอนจุกไฟธาตุเพื่อเค็มให้แร่อะควาเมื่อเช้า แร่อะควานั้นจะจุกไฟธาตุทีละน้อย ทำให้ความร้อนของไฟธาตุที่ลั่นออกมาจากแร่อะควาโดนตัวเขา

แล้วเรเซลก็พยายามจุกไฟธาตุให้ลุกโชติช่วงเพื่อเผาแท่งนั้น แต่มันกลับไหม้เพียงเล็กน้อยตรงส่วนปลาย

"อะไรกันเนี่ย" เรเซลอดบ่นพึมพำไม่ได้ นึกถึงการบ้านที่วาเนสซ่ามอบให้ ที่ว่าจงเค็มไฟธาตุแก่แร่อะควาให้ครบทุกธาตุ

เรเซลทดลองจุกไฟธาตุอื่นๆ เด็กหนุ่มพยายามจุกไฟธาตุทุกธาตุ แต่ธาตุในไฟของเขามักแยกกันไม่ค่อยออก เวลาเรเซลพยายามจุกไฟธาตุอื่นที่ไม่ใช่ไฟธาตุอัคคี เขาทำได้ก็จริง แต่มันก็ยังมีไฟธาตุอัคคีเจืออยู่เสมอ ไฟธาตุทุกธาตุครั้งนี้จึงไม่บริสุทธิ์ แต่ก็ทำให้แท่งนั้นไหม้มากขึ้นอีกนิด

แล้วเรเซลก็ถึงขั้นร้องอ้อในใจ เจ้าแท่งนี้จะไหม้หมด หากเขาจุกไฟธาตุเผามันได้ครบทุกธาตุ

ทว่าเรเซลเชื่ออยู่ในน้ำประหลาดที่หักกระดูกเขาทุกครั้งชั่วโงม ยิ่งเด็กหนุ่มเค็มพลังจุกไฟธาตุ และยังเค็มไฟธาตุที่ไม่ใช่ธาตุหลักของตัวเองเท่าไร เรเซลก็รู้สึกเหมือนเส้นเลือดบางจุดแทบจะระเบิด สุดท้ายพอจุกไฟธาตุหมันต์เผาแท่งนั้นได้ เรเซลก็วูบ เผลอทิ้งตัวและแท่งนั้นลงไปในน้ำยา เกิดเสียงระเบิดตูมตาม!

เรเซลรอดตายจากระเบิดอย่างหวุดหวิด และโคนวาเนสซ่าที่สะอื้น

ตื่นเพราะเสียงระเบิด ถีบหัวสั่งให้เขาไปนอนหยกหิมะมาทั้งหมดห้าชั้น ขณะที่เธอซ่อมบ่อใส่ยาที่พังและ อาจารย์สาวบ่นอุบอิบ ทำนองว่าไม่ได้นอนตอนกลางคืนนี้ไม่คึกกับผิวพรรณนะ ที่จริงควรให้ไปนอนมาเจ็ดชั้นด้วยซ้ำ

เรเซลขึ้นมานอนเขา จุกหยกหิมะจากก้อนน้ำแข็ง ที่แรกเรเซลอยากจะทำหยกหิมะเป็นชั้นเล็กชั้นน้อยเพื่อจะไม่ต้องจุกขึ้นมาทั้งก้อน หรือไม่ก็ช่วยให้จุกง่ายหน่อย แต่หยกหิมะทนทานยิ่ง ไม่ว่าพยายามประทุษร้ายมันอย่างไร มันก็คงสภาพเดิม เรเซลเลยต้องยอมแพ้ เสียเวลาจุกหยก

หิมะก้อนโตจนเวลาล่วงเลยถึงตอนดวงอาทิตย์ขึ้น และพอนหยกหิมะขึ้นที่สามมาถึงถ้า เรเชลก็เจอวานเนสซ่าเทน้ำยาบางอย่างใส่บ่อ ทำให้น้ำในบ่อเปลี่ยนจากสีแดงเป็นสีน้ำเงิน และกลายเป็นสีม่วงเข้มเคือคุดๆ อย่างน่าสยดสยอง วานเนสซ่าหัวเราะชั่วร้าย คลับคล้ายแม่คตัมยาพิชเตรียมสังหารเจ้าหญิง และเมื่อหันมาเห็นเรเชล วานเนสซ่าก็ไม่มีทีท่าสะทกสะท้าน ไม่ปกปิดความคิดชั่วร้ายแต่อย่างใด

แล้วเรเชลก็เริ่มเห็นภาพประหลาด ประมาณว่าร่างตัวเองกำลังละลายอยู่ในบ่อน้ำสีม่วง ด้านบนมีวานเนสซ่ายืนเท้าเอว เงยหน้าแหกปากหัวเราะอย่างสาแก่ใจ

"อาจารย์..." เรเชลเอ่ยอย่างไม่แน่ใจ "ท่านคงไม่ได้เผลอฆาตกรรมศิษย์ที่มาก่อนหน้าข้าใช่หรือไม่"

"ตระกูลข้า แต่ละรุ่นจะรับศิษย์คนเดียว" วานเนสซ่าว่า "มีเจ้าเนี้ยแหละที่โชคดี พ่อข้าก็รับเป็นศิษย์ ตัวข้าก็รับเจ้าเป็นศิษย์อีก และไม่ต้องห่วง ข้าเป็นจอมยา เกิดอะไรขึ้นข้าซ่อมได้"

'ที่ท่านใช้คำว่า 'ซ่อม' คงไม่ใช่เพราะมองข้าเป็น 'ของเล่น' แทน 'ศิษย์' หรอกนะขอรับ' เรเชลถามในใจไม่ได้ ตอนนี้เรเชลคิดถึงเอเคนแทบขาดใจ หากคู้หูกอยู่ เธอคงไม่ยอมให้ใครมารังแกเขาง่ายๆ หรอก

'เฮ้อ ผู้หญิงที่ยอมให้ข้าหลอก และคอยปกป้องข้าอย่างจริงใจเสมอ มาอย่างท่านเอเคน คงหาไม่ได้อีกแล้ว เหลือก็แค่...' เรเชลมองวานเนสซ่าที่โยนหยกหิมะใส่บ่อนั้น หยกที่เรเชลเอามาอย่างยากลำบากละลายหายไปในพริบตา

วานเนสซ่าพยับหน้าอย่างพอใจ "มาแช่ได้แล้ว"

แล้วเธอก็ถีบหยกหิมะก้อนที่สองลงบ่อ เรเชลมองหยกหิมะที่ละลายจนได้ยินเสียงคังฟู่ๆ เขาเผลอลอยหลังแล้วบอกว่า "ข้ายังต้องไปเอาหยกหิมะอีกสอง...!"

วานเนสซ่าเคลื่อนไหวมาประชิดเรเชลในพริบตา เรเชลขยับตัวปกป้องมือของเธออย่างรู้เท่าทัน แต่วานเนสซ่ามีประสบการณ์โชกโชนกว่า เธอ

เอื้อมมือไปเหมือนจะคว้าของที่เรเซลหวงแหนที่สุด ทำเอาเด็กหนุ่มเผลอยกมือสองข้างป้องกันมันอย่างลื้มตัว สุกท้ายเลยโดนอาจารย์สาวฉวยโอกาสจิกหลัง และโยนลงบ่อยา

"ฝีมือใช้ได้" วาเนสซ่าบอก ขณะเรเซลตกลงไปในบ่อยา แรงจนได้ยินเสียงดังตุ้ม! "แต่ผู้ชายก็ยังเป็นผู้ชาย เจ้าเล่ห์ก็แพ้ท่าน้ำของข้าเป็นประจำ"

"อาจารย์!" เรเซลร้องเสียงหลง อุดถามไม่ได้จริงๆ "กุลสตรีที่ดีเขาไม่ทำกันนะขอรับ มาจับมาล้างอะไรของผู้ชายแบบนี้!"

"ใครบอกว่าข้าเป็นกุลสตรีเล่า" วาเนสซ่าอ้าปากหา "แล้วเจ้าคิดว่าคนที่เรียบร้อยเป็นกุลสตรีจริงหรือ อย่างยัยเฟลิเซีย พอเลวี่ถอดเสื้อ มันก็แอบแหล่มองเหมือนกันละน่า แต่ข้าไม่ชอบอะไรอ้อมไปอ้อมมาแบบนั้น ยืนจ้องมันตรงๆ เลยดีกว่า ยิ่งมันอายหน้าแดงถึงหู ไม่ยอมมาให้ดู ก็จับถอดกางเกงแม่งเลย ไหนๆ ก็จะดูแล้วก็ขอคุให้เต็มคาคีที่สุด" วาเนสซ่ายกมือปากน้ำลาย หันมาเห็นเรเซลก็บอกด้วยแววตาคำฉ่ำหวาน

"วันไหนเจ้าอยากอาบน้ำกลางแจ้งก็บอกข้านะศิษย์รัก เคี้ยวอาจารย์จะคัมน้ำให้เจ้าอาบเอง แลกกับภาพประทับใจนิดๆ หน่อยๆ คิกๆ"

เรเซลฟังแล้วรู้สึกไร้คำบรรยายขอบกล เขานึกภาพเลวี่อาทานหน้าแดงก่ำอยู่ใต้เงื้อมมือของวาเนสซ่าแทบไม่ออกเลย อุดถามไม่ได้

"ในเมื่อมีฝีมือขนาดจับว่าทมิฬหาราชันจอมทัพถอดผ้า แล้วทำไมท่านไม่เรียนสาขาจอมทัพล่ะขอรับ ดูท่าจะไปรุ่งกว่าเยอะ"

"สาขาป่าเถื่อนแบบนั้นใครจะไปอยากเรียน ถ้าเกิดอุบัติเหตุในการซ้อม ข้าก็เสียโฉมเปล่าๆ นะสิ แถมข้าไม่ชอบเหงื่อออกเยอะ เคี้ยวตัวเหม็นแล้วความนิยมจะตก ู้ใหม่ว่าเมื่อก่อนข้าเป็นสาวงามอันดับต้นๆ ของลาเซเรียเลย..." วาเนสซ่าจับแก้มตัวเองอย่างหวงแหน ก่อนหัวเราะเสียงดัง "สู้เรียนสาขาจอมยุทธ์ก็ได้ เรียนได้หรือไม่ได้ ยังไงก็ได้เคล็ดลับความงามกลับมา แถมมีคำว่าจอมยานำหน้า จะตรวจร่างกายผู้ชายมากเกินไปสักหน่อย พวกมันก็ต้องยอม ฮ่าๆ"

"ท่านบอกว่าเรียนสาขาจอมยาเพื่อหวังชีวิตจะคู่ดีกว่านะขอรับ เหตุผลในการเรียนของท่านบ๊อดชอบกว่าข้าอีก" เรเชลเอ่ยอย่างอคไม่อยู่ เขาบอกใครต่อใครว่าตัวเองมาเรียนจอมยาเพราะท่านจาออกด้าบอให้ รักษาคนแทนการแก้แค้น ถูกหัวเราะเยาะว่าโดนคนบ้าหลอก แต่เหตุผลของวานเนสซ่านี้นหัวเราะไม่ออกจริงๆ

"คำพูดนั้นก็แค่บอกให้คนอื่นมองว่าตัวเราดีเท่านั้นแหละ ข้าไม่ได้จะไปประกวดนางงามนะ เรื่องอะไรจะต้องตอบให้ซาบซึ้งตรึงใจคนด้วย" วานเนสซ่าเดินมาข้างบ่อ ก่อนจะหยิบถ้วยยาหนึ่งขึ้นมาถือเอาไว้ "ที่จริงไอ้พวกที่มาเรียนในลาเซเรียนมันก็หวังเงินกันทั้งนั้น เอาละนะเรเชล อ้าปาก!"

เรเชลไม่ทันได้ถาม เพียงอ้าปากก็โดนอาจารย์ยัดยาเม็ดหนึ่งใส่ ปาก วินาทีต่อมาความเจ็บปวดก็ถาโถมจนเขาคิดอะไรไม่ออกเลย

"อีก!" เรเชลรู้สึกเหมือนมีเข็มเป็นพันหมื่นเล่มแทงเข้าไปในตัว ความเจ็บปวดคราวนี้เทียบความเจ็บจากน้ำยาแบบเก่าไม่ได้เลยสักนิดเดียว

วานเนสซ่าควาดเมื่อเด็กหนุ่มทำท่าจะคิดตัวขึ้นจากบ่อ เพราะทนความปวดร้าวไม่ไหว

"ห้ามนะยะ!!" หญิงสาวเอื้อมมือมากดศีรษะเรเชลให้นั่งลงไปในน้ำยาจุจเคมี "เจ้ายานี้แหละจะแทรกคุณสมบัติของหยกหิมะเข้าไปในกระดูกของเจ้า! และจากนี้ไปเจ้าก็ไม่ต้องกลัวธาตุอัคคีของตนเองจะปะทุขึ้นจนเผากายแล้ว เพราะหยกหิมะจะซึมเข้าไปเคลือบกระดูก หลอดเลือด และอวัยวะภายในทุกอย่าง! แซ่ดี! แล้วเจ้าจะจุไฟฟ้าตุ้มนั่นได้สบายเลย!! และยังทนความหนาวเย็นที่สุดของที่นี่ได้อีกด้วย! ดังนั้นห้ามขึ้นมาเค็ดขาด!"

"แต่ข้า...!" เรเชลจะค้าน เพราะว่าร่างกายเขาเหมือนจะแหลกอยู่แล้ว

วานเนสซ่าทำตาจุ๋ม จุ๋มอีก "เจ้าไม่อยากแก้แค้นให้คู่หูของเจ้าหรือไง!"

เรเซลชะงัก เมื่อนึกถึงตอนที่เอเคนถูกไอริสแทงตายต่อหน้าเขา เด็กหนุ่มขบกรามแน่น วาเนสซ่าเห็นแววตาแบบนั้น ก็บอกเสียงนุ่ม

"เรเซล ข้าฟังจากที่เจ้าเล่ามา หากในคอนนั้นเลวี่ไม่เข้าไปขวางไม่ให้เจ้าสังหารพวกมาริเซล เจ้าคงตายไปแล้ว ไม่ได้มานั่งปวดทรมานอย่างตอนนี้หรอก! การสังหารคนชั้นสูงของมาริเซลต่อหน้าพวกมหาราชันที่เป็นพยาน! เจ้าคิดว่าเป็นการกระทำที่ฉลาดหรือ! มีคนรู้ว่าเจ้าสังหารพวกเขา ในขณะที่ตัวเจ้าไม่ได้มีอำนาจมากไปกว่าคนพวกนั้น! แถมยังมีศัตรูของเจ้าอยู่ในหมู่พยานพวกนั้นด้วยซ้ำ! เจ้าจะให้อารมณ์พาไปเช่นนั้นไม่ได้อีก!!"

"แต่มันสังหารท่านเอเคน!" เรเซลเอ่ยเสียงเข้ม "มันรู้มสังหารนาง! ในเมื่อมหาราชันไม่ยอมลงโทษมันแล้วทำไมข้าต้องทนเล่า!"

วาเนสซ่านิ่งไป เธอถอนใจพร้อมเอ่ยเสียงนุ่มขึ้น

"เจ้าคิดว่า 'อำนาจที่เกิดจากความเชื่อ' นั้นล้อเล่นด้วยได้ง่ายๆ กระนั้นหรือ หากมาริเซลไม่สำคัญ ทำไมมหาราชันทุกคนถึงต้องไปรวมตัวกันที่นั่น ไซ...ลัทธินี้เป็นลัทธิสำคัญของแอนคาเนีย สาวกก็เป็นล้าน เจ้าสังหารคนทั้งล้านคนนั้นได้กระนั้นหรือ และต่อให้เจ้าสังหารพวกมันจนหมด พวกมาริเซลที่เหลือก็ยังได้รับความศรัทธาจากสาวกที่เหลืออยู่ คนมากขนาดนั้นสามารถบิดเบือนความจริงที่เจ้าเป็นฝ่ายถูกได้ พวกเขาจะตามล่าเจ้า เจ้าจะกลายเป็นคนร้ายที่ฆ่าผู้คนที่พวกเขาศรัทธา!"

"ข้าไม่สน!" เรเซลเอ่ยเสียงเกรี้ยว

วาเนสซ่าหัวเราะหยัน "สังหารนักบวชมาริเซลระดับสูง เจ้าก็ต้องได้รับโทษเช่นกัน เพราะสาวกที่เหลือคงไม่ยินยอม พวกมันจะรวมตัวกดดันทุกฝ่ายให้แม้แต่เลวี่อาธานเองก็ต้องจัดการเจ้า ถ้าเลวี่ไม่จัดการเจ้า เขาก็ต้องออกจากตำแหน่ง เพราะมหาราชันจอมทัพที่ไม่ทำตามกฎย่อมไม่เป็นที่ต้องการ เจ้าจะหาผู้ที่สามารถสนับสนุนให้เจ้าขึ้นมาเป็นใหญ่

"โทษตายเว้นได้ พวกเขาไม่ฆ่าเจ้าเพราะเจ้าสร้างทามมิโรวได้ แต่

โทษเป็นยังอยู่ เจ้าจะกลายเป็นคนบาปแห่งแอนตาเนียไปอีกนาน ส่วนพวกมันที่ตายไปแล้วก็มีเกียรติประดับศพ ทุกคนจะเชิดชูพวกมัน แต่ชี้หน้าค่าเจ้าตลอดชีวิตของเจ้า เจ้ายอมอย่างนั้นหรือ คิดว่าความสาแก่ใจที่ได้สังหารพวกมันชั่วขณะจะทำให้ผลดีแก่ชีวิตเจ้าหรือ"

"..."

"เจ้าคิดว่าคินแคนแอนตาเนียเป็นคินแคนแบบไหนกัน แอนตาเนียไม่ใช่แคนป่าเถื่อน พวกเขาไม่ยอมรับการใช้กำลังคัดสินโทษโดยไร้กฎหมาย! ดังนั้นการสังหารคนอื่นเพื่อแก้แค้นให้อีกคนโดยไม่สนกฎหมายนั้นเป็นวิธีของพวกสันคิตที่จะเอาแต่ความสะใจ! ชีวิตของเจ้าจะจบสิ้นทันทีที่เจ้าสังหารใครไปสักคนโดยมีสักชีพยานเห็นกันทั่ว! คนของแอนตาเนียไม่มีทางยอมรับการแก้แค้นในแบบของเจ้าหรอก! เจ้าคนเดียวกับลัทธิที่ฝังรากลึกในใจของผู้คน คิดว่าจะต่อสู้ได้ง่ายๆ หรือ เลวี่ทำถูกแล้วที่เข้าไปขวางเจ้าในตอนนั้น! ไม่เช่นนั้น ถ้าเจ้าสังหารพวกนักบวชจนหมด แม้แต่ผู้กอบกู้เองก็ช่วยไม่ให้เจ้ารับโทษตายไม่ได้!"

วานเนสซ่าไปนิค เธอเห็นเรเชลซ่อนตามองเธออย่างเจ็บปวด เด็กสาวที่ชื่อว่าเอเดนคนนั้นคงสำคัญกับศิษย์คนนี้น่าดู เซรีโคแอนถอนใจยาว

"ความเชื่อคือความคิดที่ครอบงำจิตใจคนได้ลึกที่สุด トラバโคที่ยังมีคนเชื่อในมาริแชล กู๋ของเจ้าก็จะไม่ได้รับความยุติธรรมจากโลกนี้ และยิ่งเจ้าไปตายเปล่าเช่นนั้น คิดว่าจะเหลือใครที่ทำให้พวกมันรับผลกระทบได้เล่า เจ้าคัดค้านอนางหรือ เมาพวกมันทั้งเป็นหรือ ก่อนมาก็เห็นแล้วไม่ใช่หรือว่ามาริแชลมีวิธีทำให้การกระทำของเจ้าเป็นแค่ฝันร้ายได้ ข้ายังทำให้พวกมันค้นหาพรศรัทธามากขึ้นไปอีก เพราะพวกมันสามารถทำให้สิ่งที่เจ้าทำทั้งหมดนั้นสูญเปล่าไปภายในพริบตา!"

"แล้วข้าต้องทำอย่างไรเล่า" เรเชลถามเสียงสั่น

"มาริแชลแข็งแกร่งได้ด้วยความเชื่อของผู้อื่น ทำลายความเชื่อนั้นซะ เจ้าพวกนั้นก็ไม่ว่าจากตายทั้งเป็น..." วานเนสซ่าเอ่ยเสียงนุ่ม "เจ้า

ฉลาด เจ้าน่าจะรู้ดีที่สุด ว่าการแก้แค้นที่ดีที่สุดไม่ใช่การทำร้ายร่างกายของคน แต่เป็นการทำร้ายจิตใจ ทำร้ายศักดิ์ศรีของพวกมัน ทำให้มาริเซลกลายเป็นพวกหลงโลกในสายตาทุกคน นั่นแหละคือสิ่งที่เจ้าต้องรู้ มารีเซลมีปาฏิหาริย์ แต่ปาฏิหาริย์นั้นจะช่วยคนเราได้มากเท่าสมองเธอ เธอฉลาด! เจ้าเลือกเอาเองเถอะว่าจะคายกลายเป็นศพหุ่นมาริเซลให้สูงขึ้น หรือจะยืนมองการทลายลงของพวกมัน!"

วานessa เห็นศิษย์ไม่ตอบโต้ เธอก็คิดนี้ว่ควรหน้าเรเซล ให้เขาหันมองเธอแล้วเอ่ยเสียงนุ่ม

"ตอนนี้เจ้าเป็นนักโทษ เมื่อกลับไปได้เจ้าก็ยังเป็นอดีตนักโทษ จะแก้แค้นได้เจ้าต้องมีอำนาจมากกว่านี้ เลวี่สนับสนุนเจ้าอยู่แล้วนี่ อย่าให้โอกาสนั้นเสียเปล่า คิงโชมหาราชคนไหนได้ก็ต้องทำ คิงโจ้ผู้กอบกู้คนไหนได้ก็ต้องทำ มองหาทางแห่งอำนาจแล้วไปให้สูงกว่าพวกเขา พวกสี่ผู้กอบกู้กับมหาชนณะเหมือนกันอยู่อย่างหนึ่ง คือพวกเขาไม่เชื่อในปาฏิหาริย์ แต่เชื่อในความสามารถ พวกเขาล้วนได้เข้ามาอยู่ในตำแหน่งนั้นได้ด้วยความสามารถของตนเอง ใจย่อมนอนเฝ้าไปหาผู้ที่มีความสามารถเป็นธรรมดา นั่นคือข้อดีของแอนดาเนียและเป็นโอกาสของทุกคน เจ้าอย่าได้พลาดมันเชียว"

"อาจารย์" เรเซลเอ่ยเสียงสั้น วานessa ยิ้มให้เขาอย่างเจ้าเล่ห์

"มาริเซลมีจุดอ่อนใหญ่หลวงที่คนหยิ่งทุกคนล้วนมี นั่นคือศักดิ์ศรี เจ้าทำให้มันเจ็บช้ำขนาดนั้น หากเจ้ากลับไปผงาดได้อีกครั้ง เจ้าพวกนั้นต้องแอบคั่นเร่าๆ แล้วก็ต้องโผล่หางออกมาแน่ ข้ารู้ว่าพวกมันต้องเป็นอย่างนั้น เพราะข้าเองก็เคยยิ่งใหญ่กว่าคนที่ชิงชิงข้า สุดท้ายความชิงชิงที่เขามีให้แก่ข้ามันแหละที่จะทำลายเขาเอง หน้าทีของเจ้าคือไปให้สุด และคิงหางของพวกมาริเซลมาให้ทุกคนดู อย่าเป็นเหมือนข้าที่ปล่อยให้ความรักพวกพ้องบังตา จนไม่ได้มองเห็นถึงความริษยาที่ซ่อนอยู่"

เรเซลมองมือของวานessa ที่ยื่นมา เขานิ่งไป ก่อนจะเอื้อมมือไปจับมือของอาจารย์ หญิงสาวบอกขณะที่สำรวจการเดินพลังของเขาใน

ตอนนี้

"เซรีโลลากับมหาราชันจอมยาจะเป็นทางผ่านของเจ้า ดังนั้นข้าจะต้องช่วยเจ้าเต็มที่แน่นอน เจ้ามันคนฉลาด อย่าปล่อยให้อารมณ์มาบังตา จนมองไม่เห็นสิ่งที่ควรทำ แต่ถ้าเจ้าไม่ก่อเรื่องในตอนนี้ เราก็คงไม่ได้พบกัน ภูเก็ตใหม่" วาเนสซ่ายิ้ม

"จำเอาไว้นะเรเชล ตอนกลับแอนตาเนีย อย่าเพิ่งสนใจมารีแชล เจ้าต้องสนใจอำนาจก่อน มีชีวิต มีอำนาจที่ยิ่งใหญ่ และมีคนสนับสนุน สามสิ่งนี้จะเป็นเครื่องมือในการแก้แค้นให้เจ้าที่คิดที่สุด อย่าได้ปล่อยให้มันขาดแม้แต่อย่างเดียว และสำคัญกว่านั้นคือสติและปัญญา มีสองอย่างหลังตลอดเวลา เจ้าก็ทำอะไรสำเร็จได้มากไปกว่าครึ่งแล้ว"

"ขอรับ อาจารย์" เรเชลตอบรับคำพูดนั้น

"ดี เช่นนั้นก็ใช้เวลาที่อยู่กับข้าให้คุ้มค่า จำเอาไว้ว่าข้าจะสอนทั้งความสำเร็จของข้าและจะสอนถึงความผิดพลาดของข้าด้วย อย่าได้ดูแคลนว่าคนที่พลาดทำอย่างข้าจะไร้ฝีมือเล่า คนที่พลาดมาก่อนอย่างข้านี้แหละที่จะช่วยให้เจ้าไม่พลาดได้"

เรเชลพยักหน้ารับ เคารพอีกฝ่ายจากใจจริง วาเนสซ่าเอื้อมมือมาลูบแก้มของเขา ก่อนจะถาม "ไม่เจ็บแล้วใช่ไหม"

เรเชลนิ่ง ก่อนจะพินิจร่างกายตัวเอง เมื่อครู่เขาปวดแทบตาย จากนั้นก็โกรธแค้นจนลืมความรู้สึกเจ็บไปหมดเลย ตอนนี้รู้สึกเหมือนร่างกายบรรเทาอาการปวดลง วาเนสซ่าว่า

"หยกหิมะเคลือบกระดูกและอวัยวะภายในของเจ้าแล้ว เจ้าแช่อยู่ในนี้ทั้งวันเถอะ เอาให้พลังของหยกหิมะซึมลึกถึงแก่นพลังในตัวของเจ้า เคี้ยวตอนกลางวันข้าทำอาหารให้เอง จากนั้นลองจุกไฟของตัวเอง ดูซิว่ามีการเปลี่ยนแปลงไปมากแค่ไหน"

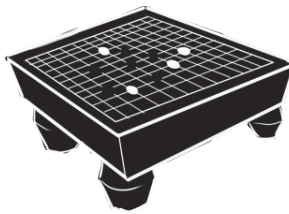
"ขอรับ"

วาเนสซ่ายิ้มพอใจกับความว่าง่ายของเขา เรเชลมองวาเนสซ่าที่แยมรอยยิ้มบาง เธอเอ่ยบอกเขาค้วยน้ำเสียงเย็นเยียบจนน่าขนลุก

"จำความแค้นและความเจ็บปวดในคราวนี้เอาไว้นะเรเซล เพราะพอถึงเวลาของเรา เจ้าจะสามารถปรุงแต่งการแก้แค้นนั้นได้หอมหวาน เสียยิ่งกว่าอาหารเลิศรสใด แต่พึงระลึกเอาไว้เสมอว่าเจ้าต้องรอบคอบ โจมตีเพียงครั้งเดียว ต้องเอาให้ศัตรูไม่สามารถโง่หัวขึ้นมาต่อกรเจ้าได้อีก นั้นแหละหลักการแก้แค้นของตระกูลวิลลาโน"

98

การสอนจวงวานเสฉ่า

หลังจากแข่งในบ่อยาตลอดทั้งวัน ร่างกายของเราเคลเปลี่ยนไปดังนี้

1. ประสาทสัมผัสทั้งห้าของเราคมยิ่งขึ้น จนตอนนี้ แม้จะปิดตาก็บอกได้ว่ามีสมุนไพรอะไรอยู่ตรงหน้าบ้าง
2. เขาจุดไฟธาตุทั้งเก้าธาตุในตัวเองได้แล้ว (แม้จะทำบ่อยาระเบิดจนโคนวาเนสซ่าค่าเป้งไปสามรอบ)
3. ฝีมือทำอาหารของเราดีขึ้น จนวนาเสฉ่าเอ่ยปากว่าใช้ได้ "ไหนคูลิ"

วานเสฉ่ากำลังตรวจแร่อะควาทั้งเก้าธาตุที่เขาเติมไฟธาตุลงไป อย่างยากลำบาก คงคาดหวังของหญิงสาวกวาดมองทุกซอกมุมของแร่อะควาที่เปลี่ยนรูปร่างแล้ว ก่อนจะพยักหน้ารับ

"ใช้ได้ ในที่สุดเจ้าก็ทำแร่อะควาธาตุบริสุทธิ์ออกมาจนได้ ตอนนี้เข้าไปในมิติของเจ้าชะ รับพลังจากเสาอะควาสักสามวัน ภายในสามวัน นี้จุดไฟธาตุตลอดเวลา จะจุดไฟธาตุอะไรก็ได้ เบื่อก็ได้ ข้าจะทำอาหารให้พอเจ้าเห็นอาหารที่ข้าทำแล้ว เจ้าต้องแยกให้ออกว่าเครื่องปรุงของข้ามีอะไรบ้าง ไม่เช่นนั้นไม่ต้องกินข้าว"

"ขอรับ" ตอนนี้เรเซลไม่กังขาในการสอนแสนโหดของอาจารย์สาวแล้ว เขารู้สึกเหมือนได้เริ่มเรียนการปฐกษาจริง ๆ จัง ๆ ก็ในตอนนี้ จึงรับคำแต่โดยดี แม้ว่าคำสั่งจะยากในการปฏิบัติเพียงไร

วานะซาคะเป็นพวกนักคิดและนักปฏิบัติในตัวคนเดียวกัน เห็นชัดว่าตั้งแต่มาอยู่ที่นี้ วานะซาคะก็ยังไม่หยุดคิดอะไรใหม่ๆ พอเห็นมิติของเรเซล เธอก็ปล้นเอาแร่อะควาธาตุธรรมชาติแต่ละธาตุไปหนึ่งเม็ด และชุบเอาเสาอะควาไปจี้ด้วย นี่ยังไม่รวมตำราการรักษาฉบับเต็มที่เราเซลไปเจอมาในสุสานของมังกร วานะซาคะนั่งอ่านพร้อมนั่งเขียนนั่นนี่เต็มไปหมดเลย

"สัตว์เลี้ยงของเจ้าน่าสนใจ..." วานะซาคะเอ๋ย ลูบไอรินที่ดูเหมือนจะชินกับชุดบานฟูฟ่อง แถมเริ่มคิดใจวานะซาคะมากกว่าเรเซลเข้าไปทุกที "ซุการิเกิดขึ้นหลังยามาที่นี้ มันคงดีถ้าหากเรามีเจ้าพวกนี้คอยผลิตยาให้อุตสาหกรรมวงการยาจะต้องสั่นสะเทือนแน่"

"เพราะฉะนั้นข้าจึงไม่ยอมบอกให้ใครรู้ใจขอรับ" เรเซลว่า "หากเรื่องที่ซุการิกินสมุนไพรแล้วถ่ายออกมาเป็นยาได้แพร่ออกไป จอมยาก็ตกงานกันพอดี"

"ข้าเห็นด้วยกับเจ้า" วานะซาคะบอก ก่อนจะถอนใจ "คนสมัยนี้ใช้เครื่องทุ่นแรงมากไปแล้ว เรื่องนี้เก็บเป็นความลับของพวกเราจะดีกว่า ไม่มีใครรู้ใช้ไหม นอกจากข้าและคู่หูของเจ้า"

"ขอรับ" เรเซลบอก ก่อนจะจกแล้วว่า "ยังมีเฟลิเซียอีกคนหนึ่ง ในตอนนั้นข้ามีเหตุจำเป็นต้องบอกนางขอรับ"

"จันตอนกลับไปก็รีบกวาดค้อนซุการิมาอยู่ในมิติของเจ้าซะ" วานะซาคะบอก นั่นเป็นสิ่งที่ตรงกับเรเซลเลย

"มีเจ้าพวกนี้ จะเป็นผู้ผลิตยารายใหญ่ที่สุดในแอนดาเนียก็ไม่ใช่เรื่องยาก เฟลิเซียอาจจะทำเช่นเดียวกัน แต่พวกเราเอาชนะได้ด้วยสูตรยาที่ดีกว่า แต่เจ้าต้องเก็บเป็นความลับให้ดี ส่วนเจ้ายูนิคอร์น..." วานะซาคะลูบริมฝีปาก ก่อนจะหยิบตำราเล่มที่เราเซลเจอมาดู

"ข้าว่ามันมีวิธีที่จะทำให้คนไม่รู้ตัวเราใช้วัตถุพิษจากมันนะ เราต้อง

ช่วยกันคิดค้น นกฟีนิกซ์ก็เหมือนกัน ไม่มีอะไรสาแก่ใจไปกว่าคนอื่น คิดว่าเราทำได้ แต่เรากลับประสบความสำเร็จหรอก"

เรเชลคิดว่าเพราะโจนาธานเองก็สอนเขามา เหมือนที่สอนวานเนสซ่า ดังนั้นพวกเขาเลยมีความคิดค่อนข้างไปในแนวเดียวกัน อย่างไรก็ตาม เรเชลพอใจที่วานเนสซ่าให้ความช่วยเหลือแก่เขาในทางที่เขาอยากได้

หลังจากเรเชลนั่งมองเปลวไฟธาตุของตัวเองข้างเสาอะควาหนึ่งวัน วันต่อมาวานเนสซ่าก็สั่งให้เขาลองจุดเปลวไฟธาตุทั้งสองมือ โดยห้ามจุดไฟธาตุชนิดเดียวกันทั้งสองมือ และควบคุมให้ขนาดไฟเท่ากัน พอเรเชลทำได้ วานเนสซ่าก็สั่งให้จุดไฟธาตุสองธาตุด้วยมือเดียวให้ได้ จากนั้นเป็นไฟธาตุที่ดวงในสองมือ เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนจุดไฟธาตุทั้งเก้าธาตุด้วยมือเดียว เรเชลแทบจะหมดพลังหลังเพียรพยายามจุดไฟธาตุทั้งเก้าพร้อมกัน

คำสั่งต่อมาก็ตามมาติดๆ วานเนสซ่าเตือนการบ้าน ว่าจงจุดไฟธาตุอักคีดวงใหญ่ที่มีธาตุเหมือนค้อยู่ตรงกลางดวงไฟ ให้ไฟธาตุเหมือนค้อยี่เป็นไฟอ่อน ไฟธาตุอักคีเป็นไฟแข็ง แล้วพยายามทำเช่นนี้สลับเวียนวนจนครบทั้งเก้าธาตุให้เธอดู

"จุดไฟธาตุสองชนิดอย่างปลามาให้ข้า" วานเนสซ่าบอกหลังจากที่เรเชลสำเร็จการศึกษาในอีกสามวันต่อมา "ต่อจากนี้ทุกมื้ออาหารใช้ไฟธาตุ และเจ้าก็ลองสังเกตเนื้อปลา ดูสังเกตรสชาติ สังเกตตัวเองว่าได้พลังงานไฟธาตุของคนเมื่อทานปลาหรือไม่"

เรเชลไม่เคยเจอการสอนเช่นนี้ แม้แต่ในมหาวิทยาลัยลาเซเรีย พวกอาจารย์ก็มีแนวคิด ว่า นักศึกษามีไฟธาตุเฉพาะตัว ให้ใช้ไฟธาตุของตนเองปรุงยา ไม่เคยริลองให้คนเปลี่ยนไฟธาตุมาก่อน แต่วานเนสซ่านั้นเป็นอัจฉริยะที่แปลกที่สุดที่มหาวิทยาลัยลาเซเรียเคยมี ดังนั้นแล้วแนวคิดในการสอนของเธอจะธรรมดาได้อย่างไร

ตอนอาหารกลางวันเรเชลเลยออกใจถามไม่ไหว "ท่านอาจารย์"

"รสชาติไม่ได้เรื่อง" วานเนสซ่าติ "เปลี่ยนเป็นไฟธาตุอื่นเถอะ สติ๊กปลาแบบเนื้อตรงกลางยังคิบแต่ด้านนอกเกรียมจนแทบไหม้แบบนี้

ไม่ถูกปากข้าเลย ถึงจะได้พลังจากธาตุหมื่นคัมกับธาตุอัครคัมของเจ้าก็เถอะ"

คนที่ใช้ไฟธาตุอัครคัมแข็ง กับไฟธาตุหมื่นคัมอ่อนดำนในอย่างปลาพยักหน้า เรเซลบอก

"อาจารย์ ข้ามีเรื่องจะถามท่าน คือ...ข้าเคยได้ยินท่านชาลีพูดว่า อัจฉริยะที่แท้จริง ไม่จำเป็นต้องใช้หม้อปรุงยา อัจฉริยะคนนั้น เขาหมายถึงท่านใช่หรือไม่ขอรับ"

"ใช่" วาเนสซ่าพยักหน้า ขณะที่เรเซลอ้าปากค้าง "ก็จะใช้ไปทำไมเล่า ปรุงยาผ่านหม้อทำให้เราไม่เห็นการเปลี่ยนแปลงของตัวยา และที่สำคัญ เจ้ารู้หรือไม่ว่าการทำยาโดยใช้หม้อนั้นเปลืองไฟธาตุมหาศาล เพราะเราต้องส่งพลังของไฟธาตุผ่านผิวหม้อ ทะลุไปถึงพวกวัตถุคัมข้างใน แต่หากใช้ไฟธาตุจัดการกับวัตถุคัมนั้นโดยตรง เจ้าก็ไม่ต้องเปลืองแรงมาก มีหน้าซำยังสังเกตวัตถุคัมได้อีก ข้าจึงบอกให้เจ้าใช้ไฟธาตุอย่างปลาไง วัตถุคัมปรุงยาก็เหมือนปลานั้นละ ใช้ไฟธาตุแต่ละอย่างกับมันและสังเกตการเปลี่ยนแปลงของเนื้อปลาให้มาก พอปรุงยาเจ้าจะรู้ว่าควรใช้ไฟธาตุอย่างไร ยาของเจ้าจึงออกมาได้ผลดีที่สุด"

"คือ...ข้าก็เข้าใจ แต่ต้องทำอะไรขอรับ ข้าไม่คิดว่าข้าจะทำได้เหมือนท่าน" เรเซลถาม ไม่สิ ทุกอย่างที่ว่าเนสซ่าทำ เธอทำมันได้อย่างไรต่างหาก

"หลักการสำคัญอยู่ที่การควบคุมไฟธาตุ แค่เจ้าใช้ไฟธาตุได้หลายชนิดและควบคุมมันได้ เจ้าก็สำเร็จไปครึ่งหนึ่งแล้ว ทางลาเซเรียได้สอนคุณสมบัติของไฟธาตุแต่ละชนิดให้เจ้าหรือไม่" วาเนสซ่าถอนใจ เรเซลส่ายหน้า

"ไม่ขอรับ เขาแค่บอกว่าให้เราปรุงยาชนิดไหนได้ดี และทำให้ได้ก็พอ"

"มันก็ไม่แปลกหรอก เพราะนั่นคือวิธีที่ง่ายที่สุด ในการสอนให้นักศึกษาปรุงยาได้ และพวกเขาก็ไม่คิดเจาะลึกเรื่องไฟธาตุเหมือนที่ข้ากำลังจะสอนเจ้า" วาเนสซ่าว่า "แอนคาเนี่ยเน้นเรื่องการศึกษามากกว่า"

เผ่าพันธุ์ ดังนั้นพวกเขาเลยแต่งงานกันมั่ว คนหนึ่งมีไฟฟ้ามากกว่าสองชนิดก็ไม่ใช่เรื่องแปลก และไฟฟ้าทุกธาตุก็สามารถนำมาปรุงยาได้จริงๆ แต่ถึงปรุงได้ ก็เชื่อว่าเหมาะในการปรุงยาหรอกระ"

"หมายความว่าอย่างไรขอรับอาจารย์" เรเชลถาม

"ไฟฟ้าแสง มีคุณสมบัติฟื้นฟูและมอบพลังแก่ตัวยา เป็นที่นิยมของพวกจอมยา

"ไฟฟ้าความมืดใช้ในการคุกกินพลัง คนมีไฟฟ้านี้หายาก และส่วนมากไม่ใช่จอมยา แต่ก็มีนะ ไอ้พวกที่ใช้เทคนิครุคไฟตัวเองที่แระอะควาแล้วให้ไฟฟ้าความมืดคุกสรรพคุณสมุนไพรและวัตถุดิบไปรวมไว้ แล้วปรุงออกมาเป็นยาชั้นสูง แต่เป็นเทคนิคที่ยากมาก

"ไฟฟ้าดูเหมือนจะมีคุณสมบัติทำให้ตัวยาแข็งแกร่ง ยิ่งไม่เป็นที่นิยมในหมู่จอมยาเข้าไปใหญ่ เพราะการใช้ไฟฟ้าเหมือนจะเสี่ยงทำให้วัตถุดิบละลายไม่ได้ ย่อมทำให้เสี่ยงทำยาไม่ได้ แต่มันมีข้อดีตรงที่คงสรรพคุณของวัตถุดิบได้ดี ถ้าใช้อย่างถูกวิธี

"ไฟฟ้าอ้อคคิคือการหล่อหลอม ละลายยาได้ดีแต่หากใช้แรงมากไปจะเป็นการทำลายตัวยา

"ส่วนไฟฟ้าพฤษณานั้นก็มีคุณสมบัติไม่ต่างจากไฟฟ้าแสงนัก แต่อ่อนกว่า และมอบพลังชีวิตให้มากกว่า ดังนั้นคนที่มีไฟฟ้าพฤษณาจึงเหมาะจะเป็นนักปรุงยา ยังมีธาตุอ้อคคิและพฤษณาในตัวยิ่งแจ๋ว..."

เรเชลนิ่งไป ก่อนจะพยักหน้ารับ เซรีรินมีไฟฟ้าแสง ธาตุอ้อคคิและธาตุพฤษณาในตัว เธอเลยเป็นความหวังของตระกูลอาโตเมโก ส่วนตัวเขาในตอนนั้นแค่เรื่องไฟฟ้าอ้อคคิกับไฟฟ้าพฤษณา

"...ไฟฟ้าวาริ มีคุณสมบัติในการเจือจาง ละลายวัตถุดิบอย่างนุ่มนวล เป็นไฟเย็น ส่วนใหญ่ใช้ปรุงยาที่ต้องผสมสมุนไพรสองธาตุจะดีให้พลังก็ดี แต่ก็ไม่ใช่พอเท่าธาตุพฤษณา

"ไฟฟ้าควาโย คือไฟแห่งการเปลี่ยนแปลง มันจะกระตุ้นให้สมุนไพรมีสรรพคุณมากขึ้น

"ไฟธาตุอัสนี มีคุณสมบัติทำลายสมุนไพโรยอย่างรวดเร็ว ไม่ค่อยเหมาะในการปรุงยา ยกเว้นแต่จะใช้กับสมุนไพรรธาตุอัสนี"

"ไฟธาตุธรณี เป็นไฟแข็ง มันบีบอัดสมุนไพรมันได้แบบไม่เสียสรรพคุณ แต่ไม่เหมาะในการแปรสภาพให้สมุนไพรมันกลายเป็นตัวยา กินยาที่ทำด้วยไฟธาตุนี้เหมือนเอาสมุนไพรมันอัดเม็ดมากกว่า" วาเนสซ่าบอกก่อนจะนั่งไปนิก

"แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นมันก็ยังขึ้นอยู่กับว่า ไฟธาตุของเจ้าบริสุทธ์มากแค่ไหน อย่างเจ้าเป็นสายเลือดมังกร มีไฟธาตุบริสุทธ์มาก ก็พยายามไฟธาตุแสงได้สบาย เข้าใจไหม"

เรเซลพยักหน้ารับ วาเนสซ่ายิ้ม พร้อมว่า

"เมื่อเจ้ามีไฟธาตุที่บริสุทธ์แล้ว จากนั้นคือการควบคุมไฟ จอมยาส่วนใหญ่ที่ใช้หม้อก้นก็เพราะควบคุมเปลวไฟของตัวเองไม่ค่อยได้ แต่หากเจ้าควบคุมเปลวไฟได้ดีเหมือนอย่างข้า เจ้าก็ปรุงยาแบบไม่ต้องใช้หม้อได้ ไม่ว่ายาเม็ดหรือยาน้ำ เจ้าทำได้หมดแน่นอน"

"ขอรับ" เรเซลรู้สึกดีขึ้นมา การปรุงยาแบบวาเนสซ่า เขาก็ทำได้สินะ

"ท่าทางอีกเหิมคีนี่..." วาเนสซ่าพยักหน้ารับ ก่อนจะเดินไปหยิบห่อผ้าที่วางเอาไว้บนชั้นวางของซึ่งทำจากน้ำแข็งมา เธอแกะห่อผ้า และเอาสมุนไพรมันเหี่ยวๆ ขึ้นมาหนึ่งคืบ ยื่นให้เรเซล "คราวนี้ลองดูนะ จุดไฟธาตุอีกทีอ่อนๆ ส่งพลังให้สมุนไพรมันนี้ แล้วรอดูการเปลี่ยนแปลง"

เรเซลทำหน้าที่ตามอง แต่ก็รับมาทำแต่โดยดี เขาจุดไฟธาตุอีกทีอ่อนๆ ใส่สมุนไพรมันนี้ จนสมุนไพรมันกลายเป็นน้ำแข็งชิ้น วาเนสซ่าเลื่อนจานไปรองรับมัน ก่อนจะหกละเอะเทอะ

"อาจารย์..." เรเซลพูดไม่ค่อยออก วาเนสซ่าพยักหน้ารับ

"ของเหลวพวกนี้ มีพลังธาตุของสมุนไพรมันนี่..." วาเนสซ่าบอกเขย่าสมุนไพรมันเหี่ยวๆ ชนิดเดียวกันให้เรเซลดู "ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวเจ้าล้วนมีพลังของมัน และพวกเราแปรรูปให้พลังพวกมันอยู่ในรูปลักษณะ

ของเหลวได้ด้วยไฟฟ้าของเรา จะว่าไปไฟฟ้าของพวกเขาเรามีพลังงานอยู่ และอาจจะเหนือกว่าสมุนไพรและวัตถุพิษพวกนั้นด้วย เราจึงใช้ไฟฟ้ากับสมุนไพรและวัตถุพิษพวกนั้นได้"

แล้ววานเนสซาก็หยิบสมุนไพรออกมาจากห่อผ้าอีก คราวนี้ยื่นให้ถึงสองกำมือใหญ่

"คราวนี้รู้แน่ชัดว่าต้องทำอะไร"

เรเชลพยักหน้า เข้าใจทันทีว่าวานเนสซ่าจะให้เขาใช้ไฟฟ้าก่อนๆ กับสมุนไพรพวกนี้ หญิงสาวยื่นสมุนไพรนั้นทีละกำ สั่งอีกว่าให้ทดลองใช้ไฟฟ้ากับวัตถุพิษอย่างอื่น พร้อมทั้งบันทึกทุกอย่างที่รู้ในสมุดเล่มนี้ และอ่านทวนการทดลองของตัวเอง และนำผลลัพธ์มาส่งเธอ

หนึ่งสัปดาห์หลังใช้ไฟฟ้ากับสมุนไพร ชิ้นส่วนของสัตว์สุกหลาก

หลายชนิด และสิ่งที่ไม่เกี่ยวกับการปรุงยาเลย วานเนสซาก็ยื่นยาหนึ่งเม็ดให้เขา บอกว่ามันเป็นยาระดับกึ่งเทพ พื้นฟูร่างกายของตัวเองเสีย จะได้ 'เริ่มเรียน' กันสักที เรเชลได้ฟังก็ถึงกับอ้าปากค้าง ในหัวมีภาพความทรงจำที่ถูกย่ำยีมาตลอดหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมา

"แล้วที่ผ่านมา"

"ที่ผ่านมาแค่ปรับร่างกายเข้าให้เหมาะกับการเรียนของข้า"

วานเนสซ่าบอกหน้าตาเฉย "ตอนนี้ฉันเขาลงเขาไปเอาหยกหิมะได้สบายแล้ว เรามีหยกหิมะมากพอแล้ว จุดไฟฟ้าโดยไม่เหน็ดเหนื่อย เจ้าก็ทำได้แล้ว แถมจุดได้ครบทุกธาตุแล้วด้วย ข้าตรวจสอบความบริสุทธิ์ของไฟฟ้า เจ้าก็ผ่าน เรียนรู้สมุนไพรกับวัตถุพิษ หรือของอย่างอื่นก็เรียบร้อยแล้ว ทั้งหมดนี้เป็นแค่การปูพื้นฐาน ข้าจะเอาจริงละนะ"

เรเชลอคคิกไม่ได้ว่า หากวานเนสซ่าไปสอนพวกนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยลาเซเรีย พวกนักศึกษาจ่อมยาจะต้องร้องไห้ซึ่มกโป่ง ลาออกและกลับบ้านไปตั้งแต่ยังไม่เริ่มเรียนแน่นอน

"ตามมา ข้าจะให้เจ้าดูของดี"

วาเนสซ่ากระหึ่มยิ้มย่อง ท่าทางภาคภูมิใจไม่น้อย เธอพาเขาเดินไปยังอีกด้านของเกาะน้ำแข็ง ที่นั่นมีถ้ำน้ำแข็งขนาดใหญ่ตั้งอยู่ใกล้ทะเล มันไม่ได้หันหน้าเข้าดินแดนแอนตาร์เนีย และยังเดินลึกเข้าไป ก็ยังมีหิมะและแระอะควาฮูเหม็นค้มมากมาย

"จำได้ว่าที่นี่เคยเป็นที่อยู่ของมังกร อาจจะเป็นมังกรเหม็นค้มหายากในตำนาน..." วาเนสซ่าว่า "ที่นี่หนาวจับใจ หากไม่ได้มียาดี ต่อให้ห่มผ้าหนาแค่ไหนก็ตายได้ ที่แรกข้าก็เกือบตาย แต่ว่าเจอนี้เข้าเสียก่อน ตอนนั้นยังมีแรง เลยปรุงยาแบบที่ทำให้เจ้า ไอ้พวกคนเหมือนกระดูกหักพวกนั้นข้าทำมาหมดแล้ว ไม่เช่นนั้นคงไม่รอดจนคิดค้นยาเป็นอมตะได้หรอก"

เรเซลรู้สึกนับถือวาเนสซ่าขึ้นตามลำดับ เขามองแผ่นหลังของอาจารย์ ผู้หญิงตัวเล็กแต่ต่อสู้ และอยู่ที่แคนน้ำแข็งนี้เพียงลำพังมาถึงร้อยปี หากเข้มแข็งขนาดนี้ ก็ไม่แปลกที่เลวีอาธานจะปักใจ

"ถึงแล้ว..." วาเนสซ่าว่า ค้นหิมะก้อนมหึมาออก เผยให้เห็นสิ่งที่อยู่ด้านใน "สวนสมุนไพรของข้า"

เรเซลมอง 'สวนสมุนไพร' นั้นแล้วถึงกับอ้าปากค้าง ใครบอกว่าพืชสีเขียวขึ้นบนหิมะไม่ได้ นั่นไม่จริงเลยสักนิด เพราะคอนนั้นบนพื้นหิมะมีสมุนไพรขึ้นอยู่เต็มไปหมด ข้ายังมีพืชผักที่กินได้อีกด้วย

"สิ่งที่จ่อมยาควรนำคิคั่ว นอกจากสมุนไพรสดแล้วก็ต้องเป็นเมล็ดสมุนไพร กับเมล็ดผักที่ใช้เป็นเสบียงยามฉุกเฉิน..." วาเนสซ่าบอก "เพราะที่นี่มีแค่หิมะ ข้าถึงพยายามแทบตายกว่าจะปลูกเจ้าพวกนี้ขึ้นมาได้"

"อาจารย์ ท่านสุดยอด" เรเซลเอ่ยชมอย่างออกไม่อยู่

วาเนสซ่ายิ้มออก พร้อมเอ่ยอย่างภาคภูมิใจ "มันแน่นอนอยู่แล้ว บนโลกนี้ไม่มีใครจะทั้งสวยทั้งเก่งเหมือนข้าหรอก หลักการง่ายๆ ก็แค่ใช้ผ้าไม่กึ่งฝืน กับก้างปลา และเปลือกหอยเท่าที่หาได้นำมาทำเป็นปุ๋ยและดิน และไฟธาตุสักประมาณสองธาตุคอยช่วย อากาศที่นี่หนาวจนเยือกแข็ง ข้าเลยต้องมาคอยเติมไฟธาตุอ้อคี้ กับก้างปลาที่ใช้ไฟธาตุพฤษาหลอมจนละลายให้พวกมันอยู่เสมอ ไม่เช่นนั้นมันก็คงไม่โต แต่เพราะยิ่งเหลือ

สมุนไพรไว้ใช้เพียงไม่กี่ชนิด ข้าถึงรู้วิธีการปรับเปลี่ยนสรรพคุณสมุนไพร
เท่าที่มีอยู่ให้ทำยาได้หลายชนิด"

วานเนสซ่าหันมาหาเรเชล แล้วบอก "เป็นจอมยา เจ้าต้องคิดเมื่อใน
คราวที่ไม่มีสมุนไพรที่ต้องการเอาไว้ใช้ อะไรปรุงยาได้ก็ต้องลองเอามา
ปรุง อ่านบันทึกของข้าแล้วใช้หรือไม่ เจ้าคงรู้วิธีเอาของที่ทำได้ง่ายมาใช้
แทนของหายากแล้วใช่ไหม"

"ขอรับ ข้าทำเป็นแล้ว"

เรเชลพยักหน้ารับ เขาจำได้หมดแล้วว่าวานเนสซ่าใช้อะไรแทน
สมุนไพรหายากบ้าง และยังวานเนสซ่าสั่งให้ลองบันทึกการใช้ไฟธาตุกับ
สมุนไพรและวัตถุดิบมากมาย เขาก็ยิ่งเข้าใจหลักการของมัน ของทุกอย่าง
ล้วนมีธาตุ ใช้ไฟธาตุปรุงมัน ก็จะได้ 'พลังธาตุ' ออกมามากน้อยตามแต่
ชนิดของวัตถุดิบชิ้นนั้น เช่นหญ้ามีธาตุพฤษาและธาตุแสง แต่ต้องใช้
ปริมาณมากหากจะทำยา เมื่อเทียบกับสมุนไพรทั้งหลายที่มีสองธาตุนี้
และอาจต้องใช้ไฟธาตุที่แตกต่างในการปรุง

"เจ้ารู้จักพลังธาตุดีแล้วใช่ไหม" วานเนสซ่าถามย้ำ ให้รู้แน่ชัดเสีย
รู้ลึกจริงหรือไม่

"ขอรับ พลังธาตุคือพลังของวัตถุดิบที่ถูกไฟธาตุสกัดออกมา การ
ทำยาก็คือการเอาพลังธาตุของวัตถุดิบหลายชนิดมาปรุงรวมกัน เอ่อ..."
เรเชลพูดถึงสิ่งที่ตนศึกษามาแล้วครุ่นคิด

"อะไรรี" วานเนสซ่าเลิกคิ้ว

"ข้าแค่คิดว่าตัวข้าในตอนนี้มีไฟธาตุทั้งเก้าแล้ว และในไฟธาตุก็มี
พลังธาตุอยู่ มันเป็นไปได้ไหมที่ว่าเราจะปรุงยาโดยไม่ต้องใช้วัตถุดิบ"

พอเรเชลถามเช่นนั้น วานเนสซ่าก็ถึงกับนิ่งไปนาน สุดท้ายเธอยิ้ม
ท่าทางตื่นเต้นยินดี พร้อมว่า

"ท่าทางศิษย์คนนี้จะพบวิธีเหนือกว่าอาจารย์แล้ว"

การปรุงยาโดยใช้แค่พลังของตัวเองนั้นไม่เคยมีใครคิดได้ แม้แต่
วานเนสซ่า แต่ก็เกินทฤษฎีที่น่าจะทำได้ ดังนั้นหากเรเชลคิดและทำได้ เธอ

จะยินดียิ่ง การสอนลูกศิษย์ให้เก่งกว่าตัวเองเป็นความภาคภูมิใจอย่างสูงของอาจารย์ และวาเนสซ่าเองก็เริ่มเห็นทางแล้ว

"ที่เจ้าว่ามามันน่าจะทำได้" วาเนสซ่าบอก "แต่กว่าจะทำแบบนั้นได้ ข้าคิดว่าเจ้าต้องใช้เวลานานทีเดียว และในเมื่อตอนนี้ยังไม่มีใครทำได้ เจ้าก็อย่าเพิ่งรีบร้อน การเป็นคนเก่งนั้นไม่มีหลักสูตรเร่งรัดหรอก ดังนั้นผ่านการฝึกของข้าให้ได้ก่อน แล้วจึงคิดริลองทำสิ่งที่นอกเหนือจากที่ข้าสอน ตอนนี้สิ่งที่เจ้าต้องทำคือการเปิดมิตีของตัวเอง แล้วทำอย่างเลื่องปลา"

"หา!" เรเซลอ้าปากค้าง ทวนคำพูดของอาจารย์ "อย่างเลื่องปลา?"

"ใช่" วาเนสซ่าพยักหน้ารับ พินิจเล็บตัวเอง "แต่ต้องเป็นอย่างเลื่องปลาขนาดใหญ่มากที่ทำจากอะควาธาตุธรรมชาติ และหยกหิมะ เจ้าจะต้องทำให้เสร็จก่อนจะถึงอาทิตย์หน้า และปลูกผักสมุนไพรเหมือนอย่างที่ทำที่นี่ ระหว่างนั้น ข้าจะสอนวิธีทำอาหารให้แก่เจ้า"

"ทำอย่างเลื่องปลา แปลงผัก และอาหาร" เรเซลพิมพ์ว่า เขาารู้สึกว่าสิ่งเหล่านี้เหมือนจะเป็นวิชาชาวบ้านอย่างไรชอบกล

วาเนสซ่าเหลือบตามองคู่ใส่ลูกศิษย์ไปหนึ่งที เธอถอนใจยาวก่อนจะว่า "เจ้าคิดว่าการทำอาหารกับการปรุงยานั้นเหมือนกันตรงไหน"

"คือ..." เรเซลหลุดปาก

"สองอย่างนี้เหมือนอยู่อย่างหนึ่งในความคิดของข้า" วาเนสซ่ายิ้ม "การปรุงยานั้นคือการเอาวัตถุดิบที่จะปรุงมารวมกัน การทำอาหารก็เช่นกัน แต่วิธีการกินต่างกัน ยาจะกินเฉพาะเวลาที่เรากำลังต้องการ ส่วนอาหารเรากินมันทุกวัน เจ้าลองจินตนาการสิเรเซล หากว่าเรากินยาทุกวัน มันจะเป็นอย่างไร"

"ก็ตายสิขอรับ กินสมุนไพรโดยที่ร่างกายไม่ต้องการ คงตายเร็วขึ้นสักสิบปี ยกเว้นแต่จะเป็นยาบำรุงบางชนิด" เรเซลบอก ก่อนจะทำคาโตขึ้นเล็กน้อย

"นั่นแหละ เจ้าเริ่มเข้าใจแล้ว" วาเนสซ่าออดก้มมือขยี้หัวเด็กหนุ่ม

ตรงหน้าไม่ได้ "จากนี้ไปเราจะทำอาหารที่ช่วยให้ไฟธาตุทั้งเก้าของเจ้า
แข็งแรง และการเลี้ยงปลา การปลูกผัก สองอย่างนี้คือการเตรียมวัตถุดิบ
เข้าคิววิธีนี้เพื่อบำรุงร่างกายให้พ่อของข้า ข้าแก่นั่นเองก็นิสัยเหมือนข้า
ชอบสร้างศัตรูไปทั่ว ถ้าหากร่างกายไม่แข็งแรงตลอดเวลา เขาอยู่มาได้
ไม่ถึงตอนแก่หรอก เอ้อ"

พอคิดถึงพ่อ วาเนสซาก็ถอนใจ "สิ่งที่ยิ่งใหญ่มักจะเกิดจากสิ่งเล็กๆ
เสมอ ข้าจะบอกเจ้าโดยไม่ปิดบังเลย นี่เป็นวิธีที่ข้าสร้างยามอมตะ จอมยา
ส่วนมากมักจะคิดถึงการหาวัตถุดิบที่ดีมาปรุงยาที่ดี แต่พวกเขาไม่เคยคิด
จะสร้างวัตถุดิบที่ดีขึ้นมา เพราะวิธีการสอนของลาเซเรียไม่ได้สอนที่เหตุ
แต่ดันไปสอนที่ผล สอนจอมยาให้ปรุงยาเก่ง แต่หาสมุนไพรไม่ได้ แล้ว
มันจะไปได้เรื่องอะไร"

เรเซลพยักหน้ารับอย่างเห็นด้วย หากว่าวันหนึ่งทรัพยากรของล้ำค่า
หมดลง และพวกจอมยาไม่รู้วิธีสร้างวัตถุดิบปรุงยา ก็ย่อมต้องอับจน
หนทางในการปรุงยาระดับสูง สุดท้ายทักษะการปรุงยาก็จะหมดประโยชน์
แต่หากผลิตวัตถุดิบในการปรุงยาระดับสูงได้เอง พวกจอมยาจะจ้องพวก
จอมทัพหรือจอมเวทในการหาวัตถุดิบไปเพื่ออะไร

"ถ้าเห็นด้วยแล้วก็เปิดมิติเอาร่องควาธาตุของตัวเองออกมา เจ้า
สร้างอีกมิติได้ใช่หรือไม่ หรือจะใช้มิติที่เก็บเสาร่องควาของเจ้าก็ได้ เรา
จะสร้างบ่อเลี้ยงปลากัน ก่อนถึงอาทิตย์หน้า เพราะอาทิตย์หน้าคือเวลา
ที่พญาปลาจะอพยพแล้ว เราต้องเร่งมือกันหน่อย"

"ขอรับ"

การสร้างบ่อเลี้ยงปลานั้นไม่ต่างจากการฝึกควบคุมไฟ เรเซลเอา
หยกหิมะและร่องควาธาตุธรรมชาติทั้งเก้าธาตุมาหลอม ทำก้อนอิฐขนาด
พอจะนำมาสร้างเป็นบ่อเลี้ยงปลาได้ วาเนสซ่านั่งกุมการผลิต เธอไม่ยอม
บอกอะไรเรเซลมาก เพราะอยากให้เขาศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเอง เรเซลเลย
ค่อนข้างจะมีปัญหาในการหลอมผลิกธาตุสองธาตุมารวมเข้าด้วยกัน แต่

ปัญหานั้นก็ผ่านไปเมื่อเรเซลเริ่มจับทางออกว่า ควรจะหลอมเหล้ามกลีกลงไป เมื่อทำอิฐออกมาได้มากพอก็ต้องเริ่มทำบ่อปลา ในตอนนี้เขาก็ทนไม่ได้ ต้องหันมาถามวาเนสซ่า ว่าทำทุกอย่างนี้คนเดียวได้อย่างไร

"ตอนอัปจนหนทางเราพยายามทำได้หลายอย่างแหละ ข้าคิดว่า ชีวิตนี้จะต้องถูกขังไว้ที่นี่ เลยมีเวลาพิสูจน์ทฤษฎีที่ตนได้แต่เขียนและไม่ได้ทำ..." วาเนสซ่าว่า "แรกเริ่มข้าก็แค่อยากรักษาความงามของตัวเอง เอาไว้ ไหนๆ ก็ต้องกินแค่ปลาแล้ว ก็เลยกะจะทำให้ปลาพวกนั้นมีสรรพคุณรักษาความงามของข้า ดูแลสุขภาพภายในของข้า จะได้ไม่แก่ ไม่เหี่ยว ไม่ย่น เวลาตายกลายเป็นศพ จะได้ยังดูสวยพริ้ง เผื่อมีนักสำรวจ มาเห็นจะได้นึกว่าข้าเป็นเจ้าหญิงหิมะ แต่ไปๆ มาๆ กลับได้ยามตะเอยเลย ยังสวย แถมไม่ตายอีก ก็นับว่าโชคดี"

'ต้นทุนของการสร้างยามตะมาจากความรักสยวิภังขมนี่เอง'
เรเซลเริ่มเหม่อมองอิฐที่สร้างจากหยกหิมะและผลึกธาตุตรงหน้า

"ในบางทีความบังเอิญก็สร้างสิ่งมหัศจรรย์..." วาเนสซ่าบอกเมื่อเห็นอาการของศิษย์ตน "แค่สองมือทำนี่แหละดีที่สุด ดังนั้นอย่าไปคิดอะไรให้มาก สร้างๆ ไป ข้าจะคอยควบคุมการผลิต"

"ขอรับ"

เรเซลสร้างบ่อปลาด้วยความเร็วกว่าตอนวาเนสซ่าทำ เพราะเขามีไฟฟ้าที่แข็งแกร่งและบริสุทธิ์ ส่วนการปลูกผักก็ทำได้ดียิ่ง เพราะตัวเขาเป็นสายเลือดมังกร เรเซลเคยปลูกคันชิโพนให้มันออกดอกหลงฤดูเพื่อรักษาคนทั้งเมือง ดังนั้นการปลูกพืชจึงเป็นเรื่องง่ายสำหรับเขา แม้แต่วาเนสซ่ายังรู้สึกตกใจระคนหมั่นไส้

"ทีตอนข้าทำละ รากเลื้อย" วาเนสซ่าบ่นเบาๆ "กับพวกสายเลือดมังกรนี่ มนุษย์ธรรมดาอย่างข้ารู้สึกว่ามันอยู่ติดยึดเลย"

"แต่ท่านเก่งกว่านะขอรับ เพราะเป็นคนริเริ่มทำสิ่งที่ยากได้สำเร็จเป็นคนแรก" เรเซลลอบ

"แน่ละ ข้าทั้งสวยทั้งเก่งอยู่แล้ว" วาเนสซ่าไม่ลืมหืมตัวเอง ทำเอา

เรเชลไม่รู้ว่าจะนับถือหรือว่าเพลียใจดี

และเพราะเรเชลทำบ่อปลาและแปลงผักเสร็จอย่างรวดเร็ว วาเนสซ่าจึงเริ่มสอนเขาเกี่ยวกับการคูดสมุนไพรและการปรุงอาหาร การคูดสมุนไพรของวาเนสซ่านั้นไม่เหมือนคนปกติ ที่มองกันแค่ว่าสมุนไพรต้นนั้นสาคดีหรือว่าสมุนไพรต้นนั้นสมบูรณ์ดี เธอบังคับให้เรเชลฝึกคูดอายุสมุนไพรเพราะสมุนไพรอายุต่างกัน ก็มีสรรพคุณต่างกันด้วย เรียนรู้ที่จะเข้าใจว่าสมุนไพรแห้งๆ นั้น ในบางทีก็ดีกว่าสมุนไพรที่ได้มาสด สอนทั้งวิธีตากแห้งสมุนไพรเพื่อเก็บเอาไว้ใช้ได้นาน และที่นั่นกลับก็บังคับให้เรเชลใช้ไฟธาตุทำให้สมุนไพรเหี่ยวแห้งกลับมามีชีวิตใหม่ พวกวัตถุดิบจากสัตว์อสุรเองก็ถูกนำมาฝึกไม่ต่างกัน

"การถนอมสมุนไพรนะ ให้จำลองพยายามผนวกเข้ากับการถนอมอาหารเข้าไว้..." วาเนสซ่าบอก "ใครบอกว่ายานั้นต้องเกิดจากการเอาวัตถุดิบทั้งหมดใส่หม้อแล้วกลั่น คั้น ปรุงออกมาให้เป็นเม็ดยา หรือยาน้ำ เจ้าเอพวกสมุนไพรมาหมักนานๆ มันจะกลายเป็นยาไม่ได้หรอก

"เรเชล เจ้าเรียนรู้การทำอาหารจากข้า เจ้าต้องเอาการทำอาหารและการปรุงยามาผสมรวมกันให้ได้ ศึกษาวิธีการทำอาหาร แล้วมองให้เป็นวิธีการทำยา อย่างเมื่อก่อน คนในเขตหนาวเขาต้องเอาเหล้าใส่กระเพาะของแพะ นานไปเหล้านั้นก็เปลี่ยนคุณสมบัติกลายเป็นเหล้าหมักพิเศษ เอามาริจัญคูก็ค้นพบว่ามันมีสารอาหารมากกว่าเหล้าปกติ..."

วาเนสซ่ามองเรเชลที่จับบันทึกลงอย่างเอาเป็นเอาตาย เธอคั่งสมุคเขาออก พร้อมเอ่ยเสียงเครียด

"อย่าเอาแต่บันทึกคำพูดของข้า แต่เจ้าต้องบันทึกในสิ่งที่เจ้าคิด! ในเมื่อมันคือสิ่งที่เจ้าต้องทดลอง! ลองเอาสมุนไพรพวกนี้ไปหมัก ไปเผา ไปกลั่นให้เป็นน้ำใส ใส่เกลือ หรืออะไรก็ตามแต่ แล้วเขียนมันลงไปว่าวิธีไหนได้ยาดีอะไรบ้าง สรรพคุณมันแตกต่างกันอย่างไร ให้ข้าสอนเพียงอย่างเดียวไม่ได้หรอกนะ เจ้าต้องคิดเอง!"

เรเชลฟังแล้ว ก็เหมือนเห็นกรรมวิธีมากมายลอยอยู่บนหัว เพราะ

สมุนไพรก็มีหลายชนิดอยู่แล้ว เอมามาผ่านกรรมวิธีต่างกันไปยิ่งได้สรรพคุณหลายชนิดมากกว่าเก่า นี่ยังไม่รวมวัตถุดิบที่เป็นชิ้นส่วนของสัตว์อสุรด้วย แดมสูตรของวาเนสซ่าส่วนใหญ่ก็ใช้ของพื้นบ้าน ดังนั้นของที่ไม่นับเป็นสมุนไพรก็ควรนำมาทดลองด้วย

เรเซลไม่รู้ว่ สามเดือนหลังจากนี้ เขาจะเรียนรู้จากวาเนสซ่าได้จนหมดหรือไม่ แต่คิดอีกทีหนึ่ง เด็กหนุ่มก็คิดว่าตนโชคดี เพราะเขากำหนดเวลาในมิติของตนเองได้ และเรื่องนี้วาเนสซ่าก็ไม่เคยรู้ (เรเซลยังคงชอบรักษาความลับของตนเองเท่าที่ทำได้) ดังนั้นระยะเวลาจริงๆ ที่เรเซลเรียนรู้ได้ ย่อมมากกว่าสามเดือนแน่นอน

"การเรียนรู้มันไม่มีสิ้นสุดหรอก เจ้าค่อยๆ เรียนไป จบจากข้าก็เรียนต่อเอาเองก็ได้ แต่ว่าอย่าลืมหาอาหารไม่ซ้ำแบบกันให้ข้าด้วย" วาเนสซ่าบอก

เวลาหนึ่งสัปดาห์แห่งการทดลองผ่านไป เรเซลบันทึกทุกอย่างได้มากกว่าสมุดจดบันทึกสิบเล่ม เขาทดลองจนหัวแทบจะระเบิด ไปๆ มาๆ ก็เริ่มคิดค้นยาได้มากกว่าร้อยชนิด เป็นสูตรยาที่เมื่อเอาไปเทียบกับสูตรยาของตระกูลอาโตะเมโกแล้วใช้วิธีการต่างกันอย่างสิ้นเชิง แต่ได้สรรพคุณเหมือนกัน

พอเอาการบ้านไปส่งวาเนสซ่า เธอก็พยักหน้าและบอกว่า

"ไปคิดยาระดับต้นแบบใหม่มาสิบชนิด ยาระดับกลางอีกสิบชนิด ยาระดับสูงอีกสิบชนิด พอคิดเสร็จก็เอาสูตรยามาส่งข้า ถ้าสูตรยาพวกนั้นผ่าน ข้าจะให้เจ้ากลับไปคิดยาระดับกษัตริย์ ยาระดับมหाराชัณ และยาระดับกึ่งเทพอย่างละสิบชนิด"

เรเซลเริ่มเห็นภาพลอนว่าหัวเขาต้องระเบิดในสักวัน แต่พอวาเนสซ่าพูดถึงยาระดับต่างๆ ขึ้นมา เขาก็อดถามเธอไม่ได้

"อาจารย์ ท่านทำยาระดับทวยเทพได้หรือไม่"

"ยาระดับทวยเทพเป็นตำนาน ยังไม่เคยมีใครทำได้" วาเนสซ่าว่า "ข้าก็ทดลองอยู่ แต่ก็ยังทำไม่ได้ คาดว่ามันน่าจะเป็นจินตนาการของ

มนุษย์มากกว่า หากมียาแบบนั้นจริง...แผ่นดินคงไม่สงบสุขเป็นแน่"

เรเชลแอบเห็นด้วยกับอีกฝ่าย ยาชุบชีวิตคนตาย...หากมียาเช่นนั้นจริง แผ่นดินจะต้องระส่ำระสายแน่นอน

"ถ้าหากมีคนทำยาระดับเทพได้ล่ะเรเชล..." วาเนสซ่าออคเอ่ยที่เล่นทีจริงไม่ได้ "ถ้าว่าพวกเทพแห่งความตายจะต้องคงงานอย่างแน่นอน"